

„Het is prachtig, meester van Isis, en wij zijn u zeer dankbaar. De schrijvers zijn gereed en wij vragen: Zijn er daar ook dieren, ik bedoel het wilde soort, kunt u ons daarop antwoorden?”
„De Goden zeggen, dat uw vragen zeer duidelijk zijn.

„Ja, dat is mijn vraag.”

„De gevoelens die thans in mij komen, opperpriester van Isis, zijn zeer diep en zij raken de onmetelijke ruimte. Ik vraag aan u allen, u duidelijk te concentreeren, zoodat gij kunt aanvaarden hetgeen ik ontvang en mag waarnemen. Hoe machtig voor u allen dit wonder ook is. Ook mij lijkt het toe, dat het tot de allergrootste wonderen behoort die men hier kent. Ik vraag aan de **schrijvers** duidelijk te zijn, omdat de Goden mij laten voelen dat hetgeen ik nu zal beleven heilig is. Ik ben gereed In de wereld, waarin ik nu leef, komt er duisternis. Ik voelde zooeven duidelijk dat ik werd verbonden, maar ik ga verder en dieper en tot daar, toen de God van alle Goden dit alles schiep. Ik daal daarin af, voelt mij geheel één en zie die wereld duidelijk voor mij. Het is het groote en heilige oogenblik, dat God zichzelf splitste en zichzelf in onnoemelijk veel deeltjes verdeelde. Ik zie en leef nu in die wereld. Toen heerschte er duisternis, want ik zie een wonderbaarlijke leegte en daarin is het heel stil, o, zoo rustig. In dien tijd was de ruimte nog leeg. Meesters van Isis, voelt aan wat dit zeggen wil. Er waren nog geen menschen, dieren, sterren of zonnen, niets, niets was er nog. Alles wat op aarde en in de ruimte leeft, moest toen nog geboren worden. Doch de Goden laten mij thans het **volgende stadium** zien.

On Sat, Jan 31, 2026 at 3:25 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Het is, de koeien uit 'n gedempte sloot halen, het gekrab naar 'n luis, die er niet is!

En dan sta je voor
jezelf én dat geroddel. Wat zei je? Wat je toen hebt gezegd, ook al beloofde je dien ander koeien met gouden horens, is nu liefdeloosheid. Afbraak is het, huichelarij! Waarom slaat 'n mens, 'n ander, de moeizaam verdiende kroon van z'n hoofd? Zomaar, omdat je daar trek in hebt en er behagen voor voelt?

De baas belooft hem
koeien met gouden horens, maar er komt geen verandering

Ze halen daarginds hun zweet
en bloed terug. Alleen de groten, die met koeien en paarden
smokkelen, dat zijn de dieven.

Anneke kijkt teveel naar de koeien en om voor boer te gaan
spelen voelt hij niets.

Dat volk groeit op voor galg en rad, het zijn geen koeien, Crisje,
maar vuile stinkende bevers. Als je goed voor dit gemoord kunt
denken en als je er een gevoelige maar bewuste berekening
van kunt maken, krijg je strepen en sterren en je moordgeld om
ervan te leven. Jeus ziet ze, Crisje, als dropjes en als zoethout.

„Ik wil geen koeiedrijver worden.”

„Ik wil geen koeiedrijver worden.”

394

„Wat zeg je? Zijn wij koeiedrijvers? Maar wat wil je dan, soldaat?”

Ze belooft hem

koeien met gouden horens ... hij diende voor die horens, thans is de dame weer thuis, maar hij weet nu van das „Stolzen Fels Am Rhein” ... en stikt in de zoete aardappelen, het beetje, dat de mensen hier bezitten.

Johan kan niet kwaad worden, dat weten ze, maar nu moeten ze om de oude koeien heerlijk lachen.

Ook hier

beloven ze de mensen koeien met gouden horens en kun je doodvallen.

U hebt uw eigen koeie-schilders, uw fantasten ook, wij doen daar niet aan mee en dat zal Jeus ook nooit ontvangen.

„ben jij gek? Ben je van plan de mens met koeien te vergelijken? Dat kun je aan een koe vertellen, maar niet aan je zieken.” En thans staan wij voor een gééstelijke faculteit, een **geestelijk** dokter of meester, „zijn die dan daar hadstikke gek geworden,”

en priesteressen leefden. In één van deze cellen leefde Dectar. Als leerling was hij tot mij gekomen, doch als meester eindigde zijn aardse leven. Een afgrijselijk einde had hij beleefd. Nu leerde ik zijn diepe innerlijk kennen.

In Dectar waren thans vele levens bewust, doch van dit leven voelde hij eigenlijk niets. De zonden en fouten in dit leven begaan, had hij in latere levens weer goed gemaakt. Daardoor begreep ik nu, dat hij die rekening had vereffend. Doch die andere levens kwamen één voor één bewust in hem terug en al die gebeurtenissen stoorden hem en moest hij overwinnen. Een ontzettende kastijding had hij op zichzelf toegepast, ook hiervan had hij mij nog niets verteld. Uit dit leven voelde hij alléén de liefde en het gevoel van angst, een einde aan zijn leven te maken. Het gevoel, dat de ziel voortstuwde om hoger te gaan en dat liefde was, dat gevoel bleef en werd door al die levens veel krachtiger. Als dit gevoel in slaap viel, dat zich als verlangen liet voelen, maar de liefde beteekende, zonk de ziel tot het allereerste stadium terug, om dan nooit weer bewust te worden. Doch het was niet mogelijk, want daarvoor leefde men op aarde en maakte men deel uit van het oneindige. Al die levens dienden om een hoger bewustzijn te bereiken, om eens dat te beleven, dat in harmonie zou zijn met de natuur en met dat, waaruit wij waren.

In deze cel leefde Dectar. Nu ik aan hem dacht, ving ik andere gevoelens op. Ik mocht zijn naam, dien hij in dit leven had gedragen, niet uitspreken. En daarvoor schrikte ik terug, want ik zou Dectar's vorige leven in hem wakker kunnen maken en hij ging dan opnieuw in al die ellende over. In zijn leven op Isis zou dit voor hem noodlottig zijn.

„De klank van zijn naam,” zoo hoorde ik tot mij zeggen, waardoor ik begreep, dat men mij ook hier volgde, „vernietigt zijn rust”. Ik aanvaardde dit onmiddellijk.

Wat ik zag en wat ook Dectar in dit leven had beleefd, was het leed en de smart van vele mensen; dat had hij hier alléén te dragen gekregen. **Zijn geheele persoonlijkheid en zijn priesterlijke naam was met hem den dood ingegaan.**

190

„Laat dat met rust, Venry, maak dat niet wakker, blijf af, waarvoor geleden is, waarvoor hij martelingen onderging en waarvoor harten zijn gebroken. Laat dat onherroepelijk slapen.”

Het is toch prachtig, zoo dacht ik, dat ik ook hier zoo duidelijk de stem in mij hoor spreken en dat Dectar's leven aan anderen bekend is. Opnieuw hoorde ik tot mij spreken: „Als alles sterft, oplost en vergeten raakt, dan toch niet een naam, waar vele diepe gebeurtenissen aan vastliggen. Daarnaar heeft de ziel geluisterd. Zij behoudt eeuwen lang haar kracht en eens tot bewustzijn gekomen, trekt zij, althans voor de begaafden, alle gebeurtenissen weer tot zich terug, zoodat zelfs de geheele persoonlijkheid weer bewust wordt. Die klank blijft in leven en als iets de ziel wakker maakt, dan is het de naam, die het leven en de persoonlijkheid

vertegenwoordigt.”

Nu volgden andere gedachten, waarop ik mij instelde.

Dectar had lief en zijn liefde was in dit leven Lécca. Hij voelde ook nu die liefde. Maar waar is Lécca? Waar ben je, priesteres, die mijn vriend kent en zijn liefde voelt? De liefde die tot hem komt is wakker, leeft en wordt tot hem gezonden en behoort tot het bewuste verlangen. Dectar is op aarde, hier was hij één met je. Lécca, waar ben je? Ook jij moet in leven zijn, onder al die miljoenen mensen is er slechts één, die zijn tweelingziel raakt. Dectar zegt, dat je leeft; hij ziet je op aarde en in hem komt je liefde. Die liefde is van zijn ziel. De magische wetten zullen je tot mij brengen en ik zal weten, waar je nu leeft. Niets, hoor je, Lécca, niets zal je kunnen tegenhouden, je zult tot mij komen! Ik had mij reeds op de ziel van Lécca ingesteld en al mijn gaven uit dit leven traden in werking. Opnieuw riep ik haar. Lécca, ik roep je. Mijn eerste pogingen treden in werking, ik roep je Lécca, doch aanstonds roep ik je opnieuw en je zult tot mij komen.

Nu reeds wist ik, dat Lécca op aarde leefde. Dectar had goed gevoeld. Zij beiden waren één, één in geestes- en stofleven. Lécca kende de wetten, de krachten waren in haar aanwezig en zouden wakker worden. Niets kon haar tegenhouden, ook al was zij in een diepen slaap, zij zou en moest uittreden en tot mij komen.

Van mijn leider kreeg ik het bericht, dat wij op andere wijze de zittingen mochten houden en dat hij zelf dan tot hen zou spreken- Op deze zittingen zouden wij direct vanuit die wereld worden toegesproken, waardoor alle meesters het zouden aanvaarden- Ook op deze zittingen was een hoogwaardigheidsbekleeder aanwezig en die gaf ons het zegel van den Koning. Aan de werkelijkheid zou niet worden getwijfeld. Ik nam in hun midden plaats, bij een **zwak rood licht en onder den geur van kruiden ging ik in trance.** Nu echter bleef ik in mijn organisme. Mijn leider sprak tot hen allen vanuit zijn wereld. Zijn stem was ver360 stoffelijke en duidelijk te hooren. Hetgeen hij zei, luidde: „Priesters van Isis, ook nu beleeft u een groot wonder, want de Goden willen, dat gij mij hoort spreken. Gij ontvangt nieuwe wetten voor den Tempel van Isis. U leest mij de bestaande wetten voor, waarvan er vele zullen vervallen; andere en betere komen daarvoor in de plaats.”

De nieuwe wetten van Isis.
Allen hoorden mijn leider zeggen:
„Haat niet, wilt gij niet gehaat worden.”

„Op Isis is één Opperpriester en men noemt hem Vader, doch hij zal zijn „Liefde”.”

„De priesters, die met hem den Tempel vertegenwoordigen, zijn één met hun Koning en dienen hem als zijn raadgevers.”]

„Zij, die het priesterschap willen behalen en den Tempel binnentreden, ontvangen een „liefdevolle” bescherming en staan onmiddellijk onder den Hoogepriester en den Vader van den Tempel.”

„De astrale muren van Isis en alle woningen, waardoor de ziel als een gevangene leeft, verdwijnen. Allen zijn één en door de Liefde verbonden.”

„De duisternis blijft, doch uit vrijen wil kan men „ingaan”. Deze afzondering dient om te komen tot „Hem”, den God van alle Goden.”

„De wetten van opleiding blijven van kracht, doch de „Liefde” overheerscht alle bestaande wetten. Wie groot is in de „Liefde” zal de allergrootste vleugelen ontvangen.”

„De priester en de priesters kunnen beiden groot zijn in de
361
„Liefde” en hun één-zijn daarin behalen.”

„Eerst na tien jaren kunnen zij deze verbinding ontvangen en
de inzegening zal in den Tempel van Isis geschieden.”

„De natuurbegaafden volgen een andere opleiding, door den
Vader van den Tempel en de hoogepriesters vastgesteld.”

„Hij, die vragen stelt, is door „de Liefde” daartoe gerechtigd en
in het bezit van de allergrootste vleugelen.”

„Indien er vragen worden gesteld, **die hem zelf dienen, kunnen
de anderen dezen priester verwijderen.”**

„Is een leerling-priester in het bezit van de allergrootste vleugelen,
is het bewustzijn volkomen, dan kan hij vragen stellen, ook
al is hij nog steeds leerling-priester.”

Mijn leider gaf nog vele andere wetten door, en al die wetten
werden vastgelegd. Aan het slot daarvan zei hij tot hen allen:
„De Goden willen, dat gij al deze wetten opvolgt en dat de
Pharao ze onderteekent. Andere wijsheid volgt.”

Toen ging mijn leider weer heen, de meesters hadden een groot
wonder beleefd. Toen de wetten vernieuwd waren opgesteld
gingen wij verder en leefde ik weer in de ruimte. Iederen dag
waren wij bijeen. Mijn leider bracht mij naar andere planeten,
daalde met mij in de wateren af en wij ontvingen de diepte van
al die wetten en wonderen. Eenige maanden waren wij één en
verbonden en kregen wij geestelijke wijsheid. Daarbij beschreven
wij mijn eigen belevenissen, waarbij ik door hen allen
werd geholpen. Onderwijl trad ik buiten mijn organisme en
ontving ik buiten mijn lichaam geestelijke belevenissen die Isis
groot maakten. Zoo gingen wij verder, totdat ik het bericht ontving
dat de Vader van den Tempel ziek was.

In werkelijkheid volgden zij ons dag en nacht, hun concentratie was op ons beiden gericht en dat zou blijven.

Occult

Een astrale muur, Venry, waarin je moet blijven en waarin je de dagen en nachten zal doorbrengen, zoodat zij je kunnen bereiken."

Occult

„Weet je, Dectar, dat ik bijna krankzinnig was? Wat zal er met mij geschieden, wanneer dit zeven dagen en nachten duren zal?"

Ik was buiten. Voor mij zag ik een prachtig landschap. De natuur was heel mooi en ik was op weg om vruchten te zoeken, die in den nacht groeiden en tot ontwikkeling kwamen. De omgeving was eenzaam en verlaten, geen sterveling kwam ik tegen. Mijn weg voerde mij naar een dal. Een vreemde kracht joeg mij voort, steeds sneller, zoodat ik bijna geen adem meer kon halen. Toch bezat ik nog een weinig kracht, om dit snelle voortgaan te remmen. Toen ik het dal had bereikt, ging ik wat rustiger voort. Om nu weer vlugger te gaan, was niet mogelijk. Ik was als 't ware een willoos instrument en moest het beleven. Ik stelde mij op de vruchten in en hoopte er heel veel te vinden. Daarmede zou ik den Pharaos gelukkig maken.

geen leven meer, zoo iets vreeselijks had ik nog niet beleefd. Was ik reeds krankzinnig? Hoe voelden menschen zich, die hun verstand hadden verloren? Konden zij ook daarin voelen en denken? Was er van hun eigen bewustzijn nog iets in hen over, of was dan de geheele persoonlijkheid opgelost? Ik ben gek, mijn lieve Moeder, ik ben gek, Ardaty, ik ben krankzinnig en heb mijn verstand verloren. Help, help, ik ben gek!

Plotseling hoorde ik dicht naast mij zeggen: „Je bent niet gek. Je bent niet krankzinnig. Je kunt denken en voelen. Je gevoel is normaal. Je vraagt immers om je Moeder?"

„Ja," riep ik, „ja, ik roep om mijn Moeder en ik weet wie mijn Moeder is."

Mijn brein was verward en ik doodmoe; daarna bezweek ik opnieuw.

Zooals de nacht plaats maakt voor den dag, keerde ik tot het leven terug. Ik was weer wakker, maar mijn toestand was nog precies dezelfde. Opnieuw ging ik vragen stellen, voelen en denken en werd ik wat rustiger. Dat ik nog steeds normaal was begreep ik nu, want ik kon denken. Mijn eigen wezen keerde in mij terug. Ik dacht aan mijn Moeder, aan Ardaty en Dectar. Voorzichtig ging ik nu verder en overdacht alles en het was mij duidelijk, wat ik had beleefd. Ik was in de duisternis, had het stervensproces ondergaan en was eenige malen bezweken. Nu was ik weer mijzelf, en de **warmte zweefde boven mijn hoofd**. Mijn meester had mij dus niet alleen gelaten. Mijn leider wees mij nu den weg, ik moest thans trachten mijzelf te blijven. Ik volgde opnieuw alles en wachtte daarna af.

Of ik weer in mijn cel leefde, dat kon ik nog niet vaststellen. En op aarde tafereelen te zien, of aan aardische dingen te denken, was nog niet mogelijk. Ik leefde in een geestelijke chaos, verschillende werelden drongen zich aan mij op, doch in geen van hen was ik eigenlijk bewust. Nu wist ik van geen voor- en achteruit meer af en toch moest ik mijzelf blijven. Was ik nog in de duisternis? Om mij nu op iets in te stellen durfde ik niet eens. Maar ik moest denken en begon toch weer opnieuw alles wat ik beleefd had te volgen. Nu naderde het sterven op aarde, 219

het reptiel drukte mij dood. Ik kon geen adem meer halen, de dood naderde en ik zonk weer ineen.

Mijn weerstand was gebroken, mijn eigen „ik” had men van alles beroofd. Ik was een speelbal, een mensch zonder gevoel. Zouden de meesters dit alles weten? Ik vroeg om tijd, tijd om te ontwaken, tijd om tot mijzelf te komen. Ik had tijd nodig om mij te herstellen.

Kwam er bewustzijn in mij? **Zooeven dacht ik de warmte te voelen en dat beteekende hulp**. Mijn bewustzijn werd krachtiger, er kwamen nieuwe gedachten tot mij en die gedachten brachten mij tot mijzelf terug. Mijn voelen en denken was verkeerd geweest, want mijn gaven had ik niet gebruikt, zoodat de meesters met mij konden doen wat zij wilden.

Hij had den geheelen
nacht dóór willen spreken met deze schitterende verschijning.

leerde de exacte afstand van
Hemel op aarde?

Op het gebied van elementaire materie en geest^ laat

Ik citeer de woorden van een onsterfelijke : - *

In
Ruimte, zoals een aura. De stromen van deze stoffen
Elementen flrst stroming naar het noorden, waar, door proces
Van verfijning, getting ejimated, zij gaan in de
Hogere atmosfeer en zuidelijke stroming. U ziet mogelijk
Deze uitwasemingen, door middel van geest-vision, vegen
Op weg naar de zuidpool, overslaat naar de spirituele
Zone, beweegt ik;ito verreweg de prachtige oceaan
De geest-gebied, en vormt aldus een grote zonale cirkel
Qalled de zomer Land. Jt is een stap in de richting van de Di-
Wijnstokrassen' centrum, een vertaling van de voorwaarde van koude.

Dq yon stel dat er geen rivieren van
Fijnere en meer etherische wateren in de geest-wereld ?
Tranen geleden engelen vertelde me : " kon u uw
Spirit-ogen, ziet u grote rivieren van magnetische of
Geestelijk leven rollend van de planeten naar de geest-
Home in de univei;se - ^die voortvloeien uit deze solide worids
Om de elementen van de terreinen."

Lijkt erop dat de communicatie werd lichamelijk
En direct binnen de cirkel van uw aanwezigheid. De
Psychologische verbinding tussen de middelgrote braiii
Ai.4 de geest zal perfect is. De signaalkarakteristieken die en
Gewoonten van de geest kan worden toegezonden aan t}ie medium
-Dat is, als de psychologische controle van de hersenen -
Organen en faculteiten van de medium is voltooid.
De mediul^, op dit moment is geen zelf-verantwoordelijk

Individuele ; voor de geest communiceert
Geeft vorm, vorm, gestwre, meningsuiting en speeehr- ^aH

. Deze opmerkingen van de meeste exqui-
Eigen karakter, omdat ze uitgaan van het geheugen
Van uiterst verhelderende briljante geesten; en daarom zijn zij
Leuke, gezellige en leerzame tocht.

De bloem bestendigt de soort van de plant, dus geen
De superieure samenleving kunnen doordringen tot de onderste, en con-
Stantly kennis ze aanliggen eigen uitgestrekte bezittingen;
En dus alle ga verder naar een nog hoger Gebied van geest-
Ual en intellectuele hoogte.

In de eerste sfeer zijn de wonderen intusschen gereed gekomen.

On Sat, Jan 24, 2026 at 11:44 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com>
wrote:

HOOFDSTUK VII

De geestelijke Alwetendheid

f T] OEN de allereerste mensen de sferen van licht hadden
opgebouwd, begrepen zij, dat er voor de menschel

heid op Aarde gewerkt moest worden. **Zij hadden het leven op Aarde en aan deze zijde leeren kennen en door zichzelf in het stoffelijk organisme op te sluiten beleefden zij ook de ziekten der Aarde, waardoor zij ruimtelijk bewustzijn kregen.** Zij volgden van de Maan af al de stoffelijke en geestelijke graden en keerden toen naar de eerste sfeer terug.

'„Wat moeten wij voor al die mensen doen?“ vroegen zij zich af, in het weten, dat het leven op Aarde een lijdensgeschiedenis was. Zij zagen van deze wereld uit in al hun duizenden levens en begrepen nu eerst goed de ellende er van.

Spoedig kwamen zij tot een besluit en gingen 'aan het werk.

Duizenden van hen keerden naar de Aarde terug' om er te helpen. Anderen werden er opnieuw geboren en werden van deze Zijde uit geïnspireerd en zoo ontstonden de eerste vindingen.

Van deze Zijde uit zag men steeds scherper hoe de menschheid geholpen kon worden. Uit hen kwamen de eerste doctoren-medicijnmannen voort, want, zij kenden de ziekten der Aarde, ook al wisten zij toen nog niet hoe die eigenlijk waren ontstaan. Maar alras leerden zij ook het ontstaan van de ziekten kennen en toen ontstond de Tempel der Medici aan deze zijde!

Zij bleven de zieken der Aarde volgen en maakten er een grondige studie van. Zij ontnamen den zieken de levensaura en keerde er mede naar de sferen terug om die ziekten te onderzoeken. Inmiddels ging het leven aan deze zijde verder, sfeer na sfeer werd opgebouwd en de hoogere stoffelijke cosmische graden voor het menschelijk leven kwamen tot stand. In de eerste sfeer bleef men in verbinding met de hoogere werelden, gezamenlijk zette men het enorme werk voort.

Waar mensen leefden, was evolutie gekomen, stoffelijke en geestelijke ontwaking!

In de eerste sfeer, vertelde ik u zooeven, werd de Tempel voor de Medici opgetrokken, nog is dit majestueuze gebouw waar te nemen, het heeft in al die duizenden eeuwen niets van de eigen uitstraling verloren, integendeel, dit gebouw is niet alleen stoffelijk, dus aardsch, maar bovendien geestelijk, cosmisch en goddelijk ontwaakt. Het gebouw van de Medici heeft een eigen ontwikkeling beleefd. Maar laat ik niet vooruitlopen.

Doordat de meesters zich tijdens hun aardsche studie met het aardsche wezen konden verbinden, leerden zij alles van de ziekte kennen. Dag in dag uit volgden zij die mensen en onderzochten de levensaura. De stoffelijke ziekte manifesteerde zich in deze fluïde, ze lag daaraan vast, en aan die aura konden zij den zieke ontnemen. Zij volgden van deze zijde uit al de stoffelijke organen, leerden de eigen taak van elk lichaamsdeel kennen en begrepen de diepte er van voor het organisme. **Onder hun werk en dienen zagen zij de goddelijke kracht van het zieleleven en hoe de stoffelijke organen door het innerlijk leven werden gevoed.** Zij begrepen

en aanvaardden, dat men hiervan op Aarde niets wist,

want dit bewustzijn moest zich de menschheid nog eigen maken. Dit is liefst duizenden eeuwen geleden en nog kent men óp Aarde deze werking niet, noch de machten en krachten van God, die toch door Hem aan de menschheid geschonken zijn. **Zij onderzochten het stoffelijk organisme en het zieleleven en leerden toen al die stelsels kennen. Zij voelden, hoe het organisme werkte ten opzichte van het innerlijk leven en waardoor al die narigheden waren ontstaan.**

Duizenden helpers van deze meesters ontnamen den zieken de levensaura en brachten die naar de sferen, naar den Tempel der Medici. Toen de meesters daar dieper in de levensaura drongen, verloren zij zich echter in de ziekten der Aarde en stonden ze voor nieuwe problemen. Zij besloten toen om het

358
allereerste verschijnsel er van te onderzoeken. Daarvoor keerden zij naar de Maan terug. Maar de Maan kende geen ziekten, de Maan had deze ellende niet gekend, en zij beleefden, dat God niets schiep dat ziek zou worden of zwak zou zijn om het stoffelijk bestaan te kunnen beleven. De Maan, zagen zij, bleef onbesmet. Ook al was de Maan één rottingsproces, dan beteekende dit nog niet, dat dit ziekten waren. Die rottingsprocessen behoorden bij de stoffelijke evolutie en waren niets anders dan het af sterven van billioenen stoffelijke cellen, waardoor weer ander léven ontstond.

De eindphase van dit wonder was het verdichten van de planeet, terwijl door het vrijgekomen slib de verdichte substantie aarde tot stand kwam.

De meesters konden dat volgen. Zij kregen nu reeds het inzicht, dat rottingsprocessen en ziekten twee verschillende problemen waren. Het ééne was een natuurlijk proces en beteekende reine evolutie, het andere daarentegen stoffelijke afbraak! Het was de vernietiging van cellen en weefsels. In het embryonale leven waren er geen ziekten. Zij begrepen reeds, dat de mensch zich dan zelf besmet moest hebben en in de volgende levensgraden voor het stoffelijk leven moesten ze dat dan ook aanvaarden. En dat wilden de meesters weten, het was hun studie. Zij konden gerust van de Maan afscheid nemen, in het allereerste stadium van het menschelijk bestaan had God al Zijn Leven de natuurlijke zaligheid geschonken. Dit reine bezit, begrepen de meesters, moest elders bezoedeld zijn. Maar waar? De meesters gingen naar de bijplaneten. Maar op den tweeden cosmischen levensgraad, een planetenstelsel, dat het innerlijk leven als ziel van de Maan ontving, konden zij al evenmin ziekten vaststellen. Ook hier was het stoffelijk en innerlijk leven in niets besmet, want het bewustzijn er voor moest daar nog ontwaken. Mensch en dier begrepen dus niets van ziekten of van de verkeerde handeling, waardoor ziekten zouden kunnen ontstaan, dat was daar niet mogelijk. Mensch en dier beleefden de natuurlijke wetten en konden nog geen eigen weg volgen. De meesters stonden voor groote proble359

men, maar Moeder Natuur, het leven zelf wees hun den weg. Zij zweefden naar de Aarde terug en volgden ook op deze planeet al de levensgraden voor het stoffelijk lichaam. Toen zagen zij het ontstaan van de ziekten!

Het volwassen bewustzijn schiep ellende, omdat de mensch zichzelf niet kende. Op de Maan konden er geen ziekten bestaan, omdat het menscheijk wezen daar geen volwassen bewustzijn bezat. Op Aarde bezat de mensch dat bewustzijn wel en toen ontstonden de ziekten. De meesters zagen een geweldige studie voor zich. Alles gingen ze nu na en kwamen zoo tot ontleding. Zij zelf, leérden ze, hadden aan het ontstaan geholpen, door hun wil om te beleven, te bevruchten. Door met andere stoffelijke levensgraden het éénzijn te beleven, schiepen zij afbraak voor het organisme. Hun graad splitste zich er door. Die bewijzen er voor kregen ze, toen zij hun eigen levens volgden. Zij hadden zelf schuld aan al die ellende en moesten aanvaarden, dat zij niet de geestelijke, maar de stoffelijke afbraak hadden gediend. Ze stonden nu voor hun eigen gedrag, voor hun levens, die in onbewustzijn waren volbracht, en zij begrepen!

De ziekte der Aarde is een ziekte van de ziel, zij is terug te vinden in de persoonlijkheid. Moeder Aarde, stelden de meesters vast, schiep zeven stoffelijke graden voor het organisme.

De meesters moesten vaststellen, dat de eene graad zich met den anderen had verbonden, de vierde graad paarde met den tweeden, de vijfde met den zesden en zevenden graad, en brachten kinderen voort. Ook die kinderen beleefden weer hetzelfde en dit verbrak een natuurlijk proces.

De wet voor de lichamelijke kracht werd door hen bezoedeld.

De meesters moesten tevens constateeren, dat familie zich met familie had verbonden. Deze stoffelijke afbraak werd tot een chaos. Ze was niet meer tegen te houden. Al dit leven vroeg zich niet af met welken graad het zich ging éénmaken, het ging eenvoudig tot bevruchten over en daaruit werden kinderen geboren. De verzwakking van het organisme trad naar voren en door deze verzwakking van het organisme, 'zoo 360

stelden de meesters vast, waren de ziekten ontstaan. Door de verbintenis van hoogere met lagere lichamelijke graden werden de levenskrachten ondermijnd. Het lichaam, dat tegen alles bestand moest zijn, verloor z'n natuurlijke levensafstemming, z'n door God geschonken weerstand. Het organisme

was niet meer bestand tegen de natuurwetten, er volgde inzinking na inzinking en lichamelijk leed en smart voor al deze menschen. De eerste ziekte schiep weer andere en ook deze afbraak konden de meesters volgen en zuiver vaststellen.

Het organisme, zoo zagen de meesters, was in al die eeuwen bezoedeld, bemodderd, benadeeld door het onbewuste kind van de Aarde, door de massa. De menscheid stond voor een ramp en in den loop der eeuwen zou de aftakeling nog verschrikkelijker

worden! Er moest iets tegen dit onheil worden gedaan, het was meer dan noodzakelijk, dat zij de aard van de ziekte leerden kennen. En ook moesten ze nagaan, met welke middelen ze deze ziekten zouden kunnen bestrijden. De eigenlijke oerkracht van de Maan, begrepen de meesters, was verdwenen. Kind na kind, man na man, vrouw na vrouw hielp mee aan de stoffelijke afbraak. Deze meesters werden als gebroken door de natuurlijke bewijzen, die ze opdeden. Een berg van ellende zagen zij voor zich. Wie zou al die verschrikkingen kunnen oplossen? Wist men in de hoogste hemelen hiervan? Begreep men daar, wat Moeder Aarde noodig had? Zou de Oppermacht het weten? De meesters besluiten te doen wat zij kunnen. x

Millioenen zielen schiepen voor de stoffelijke afbraak, en het ongelooflijke juweel van scheppingskracht, de mensch, was afschuwelijk verzwakt en bezat geen weerstand meer. De zeven reine natuurlijke graden voor het stoffelijke organisme waren volkomen opgelost. De splitsing van de natuurlijke wet voor het organisme konden zij niet meer voorkomen. Waar zij het menscheijk leven ook volgden, daar zagen zij het kwaad voortwoekeren. In al de graden voor het organisme viel de verzwakking waar te nemen. Ook het hoogste ras was bezoedeld, niet één graad was er aan ontkomen. Zenuw³⁶¹ en spierstelsels leefden op halve krachten, want de ondergrond was volkomen vernietigd. Dat was de afstemming van het organisme, die zij te aanvaarden hadden.

Niet één mensch in de ruimte was van schuld vrij te pleiten. Het menscheijk bewustzijn, het dierlijk verlangen in den mensch, had deze ellende geschapen. De man wilde stoffelijk bezit nemen van de vrouw, en waar hij haar ontmoette, overmeesterde hij haar en leefde zich door haar lichaam uit. In de bosschen speelde zich dit drama af en hier reeds begon de stoffelijke afbraak. Door zoo voort te gaan moest het leven op Aarde eens instorten. Maar nu begonnen de meesters aan hun machtige opgave. Toen de ontwikkeling op Aarde zoover gevorderd was, dat de menschen bijeen gingen leven, begonnen de meesters hen te inspireeren, toen de soorten eenmaal bijeen waren legden de meesters gevoelens in hen, zich in groepen aaneen te sluiten en wetten te maken, die hen en hun vrouwen tegen andere soorten zouden beschermen. Zoo werd een begin gemaakt met de bestrijding van de afbraak. Nu keerden de meesters naar de sferen terug om daar hun werk voort te zetten. De helpers van de meesters ontnamen den zieken de levensaura, omwikkelden deze zieke levenskracht met hun eigen fluïde en keerden er mede terug naar de meesters, die reeds aan hun onderzoek waren begonnen. Daar werden ze bewaard. Iedere eeuw, constateerden de meesters, kent de eigen ziekte. Er moesten medicijnen komen om deze te bestrijden. Na een zekeren tijd kwamen die medicijnen op Aarde, de menschheid werd de oogen geopend voor de

kruiden, het samenstellen van deze levende sappen om de zieken te genezen. Van ziel tot ziel, van gevoel tot gevoel, kwamen deze medicijnen op Aarde. De geheele ruimte werkte voor de menschheid, tot zelfs in het Goddelijk Al leefden mensen, die hun wijsheid door de lagere graden aan de Aarde schonken. Hemel en Aarde waren nu één geworden, waren één wereld!

Toen kwam het oogenblik, dat deze meesters berichten ontvingen uit de hogere regionen, dat er instrumenten zouden

362

komen, die de menschheid van dit lijden zouden verlossen.

Er werd reeds aan gewerkt. Zij behoefden dus niet te wanhopen, de meesters. Zij hadden al ingezien, dat de medicijnen maar een hulpmiddel waren. Medicijn alléén kon de ziekte niet overwinnen. Nu zouden er dus instrumenten op Aarde worden gebracht en deze zouden de ziekten geheel doen oplossen. De menschheid zou er evenwel eerst voor moeten ontwaken.

En daarop was het wachten. De meesters kregen bericht, rustig verder te gaan en zich door niets te laten storen.

Op Aarde gaat het leven verder, de menschheid ontvangt kennis, stoffelijke en geestelijke wijsheid, en dat alles dient om het uiteindelijke te kunnen ontvangen. En al zal dit nog eeuwen duren, er wordt door al het leven van God hard aan gewerkt. In de sferen kregen de meesters uit de eerste sfeer reeds vindingen uit hogere bron en zij maakten deze af.

Deel na deel werd naar de Aarde gebracht. Maar daar werden al die vindingen niet begrepen en voor de vernietiging verbruikt.

Ook kwamen nu de instrumenten tot stand, die voor

de lijdende menschheid zouden dienen, doch nog was de tijd niet daar die op Aarde te brengen. De menschheid moest eerst ontwaken. En ook daaraan werkt Gene Zijde. Er komen geleerden naar de Aarde, eenlingen, die dieper voelen dan miljoenen anderen, en zij geven onderricht. Deze zielen vertellen van hogere machten en krachten in de ruimte, en hierdoor ook ontwaakt de massa meer en meer.

Aan deze zijde zette meester, na meester deze studie voort.

Als de tijd verstreken was, een meester een hooger bewustzijnsgraad had leeren kennen en hooger moest gaan, werd

hij door anderen opgevolgd. Deze zetten dan met degenen, die zich beschikbaar hadden gesteld, het gigantische proces voort. Elkeen gaf er zich geheel voor. Millioenen zielen keerden er voor in het stoffelijk leven terug en anderen bezielen hen van deze zijde uit. Zoo kwamen er wonderen tot stand.'

Dan nadert de Eeuw, waarin Christus naar de Aarde komt om de menschheid voor God wakker te schudden. Zijn geschiedenis en strijd zijn u bekend. Nu Christus Zijn taak heeft

363

o

volbracht, kan de opbouw van de instrumenten voor de Eeuw van Christus een aanvang nemen. Sinds Hij op Golgotha de

stoffelijke oogen sloot, zijn eeuwen verlopen. De menschheid moet leeren Zijn Heilig leven te aanvaarden.

In de eerste sfeer zijn de wonderen intusschen gereed gekomen.

Ze vragen om op Aarde geboren te mogen worden.

Na dezen, uw strijd, kan Gene Zijde eraan beginnen, ze op Aarde te brengen, want nu is de menschheid zoo ver. Op Aarde zijn trouwens reeds technische vindingen, die afstemming hebben op onze wonderen, want men bracht al deeltje na deeltje naar de Aarde. Straks zal ik u vertellen, hoe deze instrumenten werken en welke bedoeling de meesters er mede hebben.

Uit dit alles moet het u duidelijk zijn geworden, dat de menschheid op Aarde Gene Zijde reeds miljoenen eeuwen helpt bouwen. Het Al leeft eigenlijk nog steeds op Aarde, al die miljoenen zielen werken onder leiding van hun Mentor Christus voor de menschheid. Christus en zij allen weten, hoe het leven op Aarde is en welk bewustzijn u thans bezit.

Men weet daar, dat alléén Moeder Aarde bewust kwaad beleeft, op andere planeten voor uw eigen Universum moet het leven nog ontwaken. Alléén de kinderen van Moeder Aarde kennen een verzwakt organisme, zoodat het leven voor hen een lijdensproces is. Daarom kwam Christus als Goddelijk bewuste naar de Aarde. Thans is het uiteindelijke, geachte lezer, dicht bij u, en in wezen is dat al sinds het ontstaan van Moeder Aarde zoo geweest. U behoeft op Aarde niet te wanhopen! Gene Zijde zorgt voor uw geestelijke ontwaking en nu voor uw stoffelijke evolutie. Dat doet zij uit naam van Hem, die voor ons allen Zijn Heilig Leven gaf. En God ziet toe, dat niet één kind wordt vergeten. Alléén Moeder Aarde kan deze geestelijke wonderen ontvangen, andere planeten weten er geen raad mee, het leven daarop moet nog naar de Aarde, wat het terugkeeren tot God is.

Na Christus stroomden de technische wonderen naar de Aarde.

Uw Edison en anderen waren u gezonden, zij kregen het

364

0

nieuwe leven er voor en brachten dat, wat zij aan de Aarde hadden te schenken. Al uw uitvindingen zijn door de meesters ontstaan, ze zouden dienen voor de lijdende menschheid, maar dit is niet begrepen. De meesters uit de zevende sfeer hebben dit in handen en wij dienen hen. Straks krijgen deze technische wonderen geestelijke beteekenis, ze dienen dan voor het machtig instrument, dat alle ziekten van de Aarde zal doen oplossen.

Voelt u de macht van uw eigen eeuw? Voelt u bovendien, wat hiervoor in de vervlogen eeuwen aan deze zijde gedaan is?

Begrijpt u thans, waarvoor Mozes en Christus naar de Aarde kwamen? Eerst moest de mensch den Eénen God aanvaarden en vervolgens geestelijk ontwaken.

Gene Zijde wil u dienen en Christus is hiervan het hoogste

en heiligste voorbeeld. Hierdoor kreeg Moeder Aarde haar verbinding met God! Voelt u dit ongelooflijke? Wij als kinderen der eeuwigheid mogen deze wijsheid aan u op Aarde brengen. Door dit dienen, door het geven van uzelf, wordt aan ü gegeven!

De enorme beteekenis van u als mensch krijgt thans gestalte, die beteekenis is cosmisch. Door dezen oorlog heeft de menschheid den grooten sprong kunnen maken. Millioenen zielen op uw Aarde vragen om te dienen, zij willen helpen aan dezen geestelijken en stoffelijken ophouw. Straks zal dat ' mogelijk zijn. De gevoeligen zullen wij in ons leven optrekken. In elk uwer leeft de vonk Gods. Door deze vonk kunt u boodschappen ontvangen uit het leven na den dood. Door haar kregen wij verbinding met u en door dit contact werken wij, God gaf ons deze genade en door Christus konden wij de wetten leeren kennen.

Eeuwigdurend is Gene Zijde bezig geweest om voor het leven op Aarde alles van het eigen verkregen bezit in te zetten. Doordat al deze zielen het leven op Aarde en op andere planeten hebben beleefd, en steeds hoger konden gaan door te dienen, kwam deze goddelijke eenheid tot stand. Moeder Aarde wordt nu door hen met al haar leven opgetrokken.

3G5

Tegen wie vecht Adolf Hitler? Eén aardisch menschenkind voert oorlog tegen de ruimte! Eén ziel, één vonk van God voert strijd tegen billioenen vonken, vonken, die het onbewustzijn overwonnen en thans bewuste astrale, cosmische meesters zijn. Adolf Hitler, vertelde ik u al, strijdt tegen God, tegen Christus, tegen al de cosmische meesters, tegen de sterren- en planeten, waarop menschen leven. Is hij nu eeuwig verdoemd? De kerk zal zeggen ja! Wij zeggen u, néén! Want Gods is liefde. Gods kinderen moeten tot Hem terugkeeren. Ook hij! Hij zal goedmaken en met hem al de anderen, die hem volgden, maar Adolf Hitler hielp bespoedigen, dat Moeder Aarde deze geestelijke wonderen kan ontvangen! God wilde het!

366

Wij gingen heen.

„Weet je, Venry, hoelang zij moet slapen en wat ik thans moet doen?”

„Slaapt zij tot morgen, Dectar?”

„Ja, en ik zal haar blijven helpen.”

„Het is prachtig, je blijft toch één met haar?”

„Toen ik naast haar zat, Venry, maakte ik mij één. Zij moet nu slapen, want ook ik ben thans in slaap.”

„Je splitsing is volkomen, Dectar!”

„Als ik genees, Venry, ben ik gereed. Ik zou op deze wijze vele mensen kunnen laten slapen en toch mijn ander werk doen, want ik blijf één met hen. Ik kan praten en andere dingen doen, mijn concentratie gaat echter door, staat voortdurend op haar ingesteld en dat blijft zoo, totdat ik wil dat zij wakker wordt.

Morgen zijn de wonden beter en is dat samentrekken voltooid. Dat veroorzaakt hevige pijnen en verzwakt haar. Nu ontvangt zij nieuwe krachten, alléén door den slaap. Wij kennen immers al die overgangen in den slaap. Welnu, ik blijf met haar daarin en blijf toch bewust. Weet je wie mij dit heeft geleerd, Venry?”

234

„De meesters van Isis?”

„Neen, lieve vriend, je leider.”

„Je bent dus heel lang met hem verbonden, Dectar?”

„Hij moet wachten, Venry, en zich voor alles gereed maken, daarom zijn wij ook één. De meesters kennen al deze mogelijkheden, maar hierin ligt toch nog een kracht, waarvan zij niets weten.

De meesters denken, dat zij het zelf zijn; ik aanvaard heel gaarne die wijsheid en laat mij dan gaan, geef mij in alles over. Maar dat mag niet, ik zelf moet alles kunnen verantwoorden want iedere ziekte wordt opgeschreven.

On Thu, Jan 22, 2026 at 9:42 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

spreken, dan doen wij dat vanuit de ruimte, maar wanneer het een zieke betreft, stel ik mij voor de meesters geheel open. Kom nu hier bij mij en zie.”

Dectar bestraalde het geheele lichaam en ik zag, dat een blauwachtig waas oploste. De zieke kon hier niets van zien. Ik voelde,

waarvoor dit was, doch Dectar zei: „Je hebt het reeds gevoeld, Venry, waarvoor dit noodig is. Het is een astrale bescherming, waardoor de uitbreiding tot stilstand wordt gebracht.”

Nu wreef hij haar met een zachte olie in. Daarna behandelde hij de huid en smeerde een kruidenzalf om de wonden.

„Je voelt het zeker wel, Venry, waarom ik om de wonden heenga?”

„Je doet het, om de huid te versterken, Dectar.”

„Juist, Venry, en dan gaan de wonden vanzelf dicht. Om de wonden moet de huid krachtiger worden, niet op de plaats zelf, dat komt straks. De wonden ga ik aanstonds bestralen, meer is daarvoor niet noodig.”

De zieke moest zich omkeeren en ik zag, dat haar geheele rug één wond leek. Nu sprak Dectar tot de zieke en zei: „Zie je, mijn beste, deze wonden waren eerst heel klein en zijn nu als 't ware één groote wond. Dat is reeds genezing.”

Tot mij zei hij: „Zij was niet te helpen, beste Venry, anderen konden haar niet beter maken en men kwam mij roepen. Ik heb al heel veel bereikt. Ineens had ik haar kunnen genezen, maar dat gaat dan te snel. Ik zal het je aanstonds laten zien. De kruiden en zalven helpen mij, maar mijn eigen krachten moeten haar genezen. Deze, ziekte komt van binnenuit.”

Dectar bestraalde de zieke vrouw en stelde zijn concentratie in. Zijn rechterhand zweefde over het lichaam en zijn oogen waren gesloten, hij bad om kracht. Uit de wonden vloeide bloed, door de bestraling kwam er een hevige inwerking en ik zag een wonder geschieden.

Nadat hij de wonden een tijd lang had bestraald, trokken ze vanzelf dicht, waar toch eigenlijk geruimen tijd voor noodig was. Dectar's groote genezende kracht bespoedigde de natuurlijke werking en hij bracht dit proces tot een kortstondige genezing

231

terug. Zijn ontzaglijke concentratie verrichtte wonderen. Na haar een tijd te hebben bestraald, zei hij: „Heb je het kunnen volgen,, Venry?”

„Ja, Dectar, ik zag het genezen, je bent een groot wonder.”

Doch hij ging er niet op in en zei tot de zieke vrouw: „Nu zoa blijven liggen, even maar, aanstonds zal ik je in slaap brengen.”

Nu toonde Dectar mij zijn groote kracht. Ook het dijbeen zat vol wonden. Toen hij het been bestraalde, trokken de wonden onder zijn handen dicht.

„Je ziet het, Venry, ik kan al deze wonden in korten tijd heelen,, maar ik zei je reeds, het gaat dan te snel. Dit moet langzaam gebeuren, zooals de natuur haar taak verricht.”

Zijn concentratie was prachtig. Ik nam waar, dat de wonden samentrokken en dat er korsten op kwamen, die daarna afvielen. Dit was een kortstondig proces, toch was het verkeerd, want het ging te vlug. Dectar bezat wonderlijke krachten. Voor mij was hij thans als een klein kind. Hij voelde waaraan ik dacht en zei: „Zoo is het, beste Venry, dat heb je goed gevoeld. Nu ben ik als

een kind, maar dan zie ik heel scherp. Ook komen er mooie gevoelens in mij, zoodat ik zou kunnen schreien van geluk. De zieken schreien met mij, maar zij weten niet, waarom die gevoelens tot hen komen. Ik weet echter, dat zij door die genezende krachten gelukkig zijn, maar er is nog veel meer. Wat dan tot mij komt, is wonderlijk, Venry, en het maakt mij heel gelukkig. Ik ga dan in die krachten over en de zieke ontvangt ze weer van mij. Die krachten trekken mij omhoog en dan voel ik mij heel ijl en ben dan heel gevoelig. Soms hoor ik stemmen en kan ik tot die stemmen spreken. **Die stemmen zijn van mensen, die op aarde zijn geweest en thans in die andere wereld leven, doch het voornaamste is wel, dat die mensen mij raad geven en hun raad is machtiger dan mijn eigen kennis en al mijn gaven.** Je weet natuurlijk wat dit beteekent. Dan bezit ik de groote vleugelen, Venry, en kan dan in de ruimte zweven en heel diep zien. De meesters weten hier niets van, anders zouden zij het mij verbieden. Dit is mijn eigen geheim, Venry, doch thans weet ik veel meer, nu ik je leider heb leeren kennen."

232

„Denk je, dat hij het is, Dectar?"

„Het is anders niet mogelijk, Venry. De meesters kunnen mij in alles volgen, maar hier weten zij niets van af. Is het niet prachtig? Soms komen er mensen tot mij, die eenzelfde ziekte hebben gehad en die zeiden mij, dat zij daaraan zijn gestorven. Zij maakten mij duidelijk, hoe al deze kruiden te gebruiken zijn, maar ik moet toch door mijn eigen krachten genezen. Zij brengen mij vreugde en geluk, ook voor de zieken en weten heel veel van ziekten. Nu zijn zij hier niet aanwezig. In langen tijd heb ik hen niet gezien en dat is mijn eigen schuld."

„Waarom, Dectar?"

„Wel, beste Venry, ik ben zeer eigenwijs, want ik wilde hen niet meer zien. Hun groote geluk maakte mij maar droevig. Als ik hen zie in hun stralend licht, dan schrei ik van verlangen en ben dan niet goed meer voor mijn werk. Om hen te zien en al dat geluk te moeten volgen, daarvoor moet je heel sterk zijn. Je gaat dan vergelijkingen maken en dat is verkeerd. Zij zijn verder dan ik ben en ik moet dat aanvaarden. Ik ben dan droevig, dat zij alles bezitten en ik niets. En toch ben ik heel rijk, bezit mooie gaven, maar hun geluk is zoo machtig. Kunt je dit voelen, Venry?"

„Ja, Dectar."

„Al die mensen zijn bijna nooit alleen, steeds zie ik hen samen. Je begrijpt het zeker wel, het zijn tweelingzielen. Ze zijn op weg en leven in de ruimte en kunnen heengaan waar zij willen en bezitten alles. Zij zweven over de aarde en zien naar ons mensen, die van al dat geluk niets bezitten. Daarnaar ga ik verlangen, beste Venry, en heb zoo hevig verlangd, dat ik hen niet meer wilde zien.

Zie je, Venry, het is heel zwak van mij, maar ik ben nu eenmaal niet anders. Zij zien veel meer dan wij denken te kennen. En dat

is heel natuurlijk, want zij zeggen, dat zij aan alle ziekten gestorven zijn, hiermede willen zij zeggen, dat al die menschen daar leven en dat een ieder eigenlijk een andere ziekte heeft beleefd. (((((En daar zien zij door het leven heen; zij zien de ziekten op aarde duidelijk voor zich, doch in anderen vorm dan wij ze
233

zien, die deze gaven bezitten. Maar je weet het, als je buiten je lichaam bent, dan zie je alles, het begin en het einde van een ziekte en dat moeten wij hier kunnen zien.

Hun geluk is onbeschrijflijk.))))Als ik mijn best doe, zoo zeggen zij, zal je ook dit geluk ontvangen. Nu weet ik, dat zij de waarheid spreken en niet meer kunnen liegen of bedriegen, want zij leven in het licht. Eén van hen was een kracht, die mij hielp, Venry."

„En ken je nu die kracht, Dectar?"

„Maar natuurlijk, het is je leider, die al jaren heeft gewacht en mij ook daarin heeft geholpen.

Ik zal haar nu in slaap brengen en dan gaan wij verder."

Dectar zette zich naast de zieke vrouw neer en nam haar hand in de zijne. Uit zijn mooie diepe oogen zag ik licht komen en de vrouw zonk spoedig in een diepen slaap. Hij dekte haar toe en zei: „Rust, mijn kind, morgen ben je beter, in den tijd dat je slaapt zijn de wonden geheeld."

Politiek over het licht dat mensen zien wij wij zien

On Thu, Jan 22, 2026 at 9:34 PM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

Dectar s groote genezende gave.

Weldra waren wij buiten. De aardbeving had verschillende gebouwen en huisjes omver geworpen, maar ons huis was in de aarde verdwenen. Dectar vertelde mij, dat men met het opbouwen was begonnen.

Ik droeg de vele kruiden en oliën, die hij noodig had. In een armoedige hut traden wij binnen. Op een bed lag een jonge moeder; haar geheele lichaam zat vol zweren. Dectar stelde haar door een paar vriendelijke woorden gerust. De zieke keek naar mij, doch mijn gezicht was onder de kap verborgen, alleen de geleerde priesters mochten hun gelaat laten zien. Dectar was in den geheelen omtrek bekend. Hij zei tot mij: „Wij spreken van gevoel tot gevoel, Venry. De zieke mag ons niet hooren, doch de meesters kunnen mij volgen. Wanneer wij dus vertrouwelijk
230

Als de kracht in die andere wereld leeft, dan behoort ze ons niet toe. Voel je, Venry, waarom zij het willen? Zij willen niet afhankelijk zijn. Kom, wij gaan hier binnen."

Wij betraden een andere hut, maar werden eerst bij een zieke geroepen, die van ver naar hier was gebracht, omdat men wist, dat Dectar zou komen. Het was een oude man. Een insect had hem gestoken en hij huilde van de pijn. Dectar ging naar hem toe en kalmeerde hem. Zijn rechterbeen was opgezwollen en blauwzwart gekleurd. Dectar zei tot hem: „Ik zie, dat gij te lang hebt gewacht, waarom bent u niet naar Isis gekomen?"

De man wilde zich verontschuldigen, doch Dectar ging daar niet op in, wan hij doorzag hem en zei: „Ik zal u helpen, maar gij moet nooit meer leugens vertellen, of de demonen komen in u."

Eerst smeerde hij het been met een sterk ruikende zalf in. Dan concentreerde hij zich op de ziekte. Zijn handen bestraalden het been en ik zag dat het onder zijn handen dunner en dunner werd, totdat het been zijn normalen vorm had aangenomen. In korten tijd genas Dectar deze ziekte, welke een vergiftiging bleek te zijn. De man schreide van geluk en wilde Dectar beloonen, doch daarvan wilde deze niets weten.

Het been was genezen en de man wandelde naar huis terug. Toen gingen wij naar een andere zieke; een vrouw van middelbaren leeftijd. Zij was door een slang gebeten en in haar organisme waren stoornissen ingetreden. Dectar vertelde mij van haar ziekte en hoever hij was gevorderd.

„Ik ben nu zoover, beste Venry, dat ik heden het gif dat nog in
235

haar is kan verwijderen. Natuurlijk is het reeds gedood, maar er zijn organen aangetast en die worden in hun werking belemmerd. Het gif heeft een verlamdenden invloed in de darmen achtergelaten. Ik moet haar nu eenige kruiden geven." Dectar gaf haar die kruiden en wij gingen weer verder.

„Al deze kruiden, Venry, zijn in Ardaty's tuinen gegroeid. Deze zuiveren haar bloed en brengen die verlamde organen weer in werking. Ardaty heeft al deze kruiden gekweekt en dat duurde jaren, doch ze zijn thans in ons bezit. Hij bezat dit meesterschap en de zieken genezen daardoor. Maar straks, wanneer de kruiden in werking zijn, gaat mijn werk eerst beginnen. Ik volg dan de kruiden door het geheele lichaam en breng ze door mijn zien en concentratie naar de plaats waar de ziekte woekert. Alleen door mijn zien, de kruiden en mijn kennis van de ziekte, Venry, is deze genezing mogelijk. Aanstands krijgt zij vreeselijke pijnen

door de kruiden, maar ik zal haar ook laten inslapen. Doordat er nu werking komt, die genezing beteekent, voelt zij pijn. Ik weet hoelang die pijn duren kan, en laat haar al dien tijd slapen. Want in haar slaap is het organisme niet op volle kracht, maar komen toch die organen tot rust, doch het organisme moet zich in vol bewustzijn herstellen. Bij andere zieken is dat weer heel anders en moet ik weer andere maatregelen treffen.”

Dectar ging naar de zieke en toonde mij, hoe hij haar had genezen.

„Zie je, Venry, door de kruiden is dat tevoorschijn gekomen, maar ik zelf bracht het buiten het lichaam. Zij zal nu spoedig inslapen en wij gaan verder.”

Onderweg naar een andere zieke werden wij door een ouden man aangehouden, die aan Dectar vroeg: „Meester Dectar, de Goden voeren mij op uw pad, kunt gij mijn vrouw genezen? Zij doet zoo vreemd, al eenige dagen ken ik haar niet meer terug. De Goden zonden mij tot u.”

„Ga ons voor, mijn beste.”

De man bracht ons naar zijn woning. Onderweg daarheen zei Dectar: „Heb je gezien, Venry, dat hij het niet zelf was, die tot ons sprak?”

236

„Ja, Dectar, ik zie in hem een ander wezen, hij wordt dus gestuurd?”

„Heel goed gezien, Venry. Ik weet nu reeds wat wij moeten doen.

Zijn vrouw is bezeten, maar door haar eigen schuld. Allen willen gaven bezitten, door wijsheid gaan zij ten onder en willen daarvoor sterven. Maar zijn wij niet zooals zij? Zijn onze verlangens anders? Zijn het ook de meesters niet, die dag in dag uit verlangen? Wil de Pharao niet steeds nieuwe wijsheid? Wat wij doen, denken allen te kunnen, Venry, doch wie de werkelijkheid niet kent, gaat er door ten onder.”

Wij kwamen bij een hut. Aan den ingang bleef Dectar staan en keek naar de zieke.

Een vrouwelijk wezen lag als een willoos instrument op den grond, haar oogen puilden uit de kassen. Ik voelde, dat Dectar ging waarnemen en volgde hem in zijn zien.

Ondertusschen zei hij tot mij: „Is het je duidelijk, Venry? Zij is bezeten van het soort zooals jezelf hebt beleefd. Als je wilt, kun je haar in slechts korten tijd genezen en dan zal zij haar gebeden om hulp en gaven niet meer opzenden. De Goden zonden haar het onbewustzijn in een menschelijke gedaante, doch een demon daalde in haar af. Zullen wij beiden haar helpen, Venry? Ik wil je heel gaarne volgen. Wij behoeven haar niet eens te bestralen, de astrale persoonlijkheid voelt al dat wij ons instellen en zal weldra heengaan.”

Wij stelden ons beiden op de zieke in en gingen waarnemen.

Dectar zei: „Kun je alles zien, Venry?”

„Ja, Dectar, zij is bezeten, het astrale wezen leeft zich door haar uit en belooft haar geestelijke schatten, waarvan hij zelf geen begrip heeft. Het is een man, Dectar.”

„Heel goed, Venry, maar zie, hij wil zich waarachtig nog verzetten. Kijk, zij krimpt ineen van pijn, kronkelt zich als een

slang; ons geestelijk vuur dwingt hem haar los te laten. Nu zal zij bewusteloos ineenzinken, doch dan is hij weg."

Onze sterke concentratie dwong het astrale monster uit haar lichaam te gaan en de vrouw zakte bewusteloos ineen. Wij droegen haar naar een rustbed en Dectar zei tot haar man: „Gij wilt liever, dat zij deze gaven niet meer bezit?"

237

„O meester, neem haar al deze verschijnselen af, de Goden vervloeken mijn leven en zij brengt leed en smart over mij en de kinderen."

„Wij zullen haar afsluiten, Venry, zoodat haar gevoelens blijven slapen. In waarheid is zij zeer gevoelig, doch dit is voor haar niets dan ellende. Wij zouden van haar een waardige priesteres kunnen maken, doch nu is zij Moeder en haar instellen is verward. Ken je deze werking, Venry?"

„Ja, Dectar, ik zie wat in haar leeft, het is mij duidelijk."

„Haar innerlijk leven heeft zich op deze wijze gesplitst, Venry. Voor velen is het juist de allereenvoudigste ontwikkeling, voor haar is ze noodlottig, deze gevoeligheid brengt haar in een onevenwichtigen toestand. Wij zullen om haar gaven een dichte aura leggen en een tijd lang aan haar denken. Wanneer al die krachten weer in slaap zijn, kunnen wij ophouden; dan is zij voor dit leven daarvan bevrijd."

Om haar innerlijk leven legden wij nu een dicht waas, opgebouwd door concentratie en krachtigen wil. Na een kort oogenblik was deze ziel van die opdringerige en verwoestende kracht bevrijd en genezen. Dectar zei tot den man: „Gij kunt haar laten slapen, in haar slaap zal zij genezen. Al die vreeselijke gaven zijn thans uit haar verdwenen."

„De Goden zijn gedankt."

Bij een andere zieke genas ik een man van hevige koorts.

Dectar zei: „Zie je, Venry, alles is nog steeds in je bewust en nu kun je weer als vroeger genezen."

Nu gaan wij naar een wonderlijk geval, beste Venry, en ik denk dat wij thans het gezwel kunnen wegnemen. Maar het geschiedt op Isis. Kom volg mij."

Ook nu traden wij een armoedige hut binnen, want de rijken kwamen naar den Tempel en kregen andere hulp, daar de kamers van Isis gevuld zouden blijven. De arme menschen werden meestal voor niets geholpen, slechts een enkele maal werden hun gaven aanvaard. De moeder van den zieke verwelkomde Dectar en riep haar kind tot zich. Het was een jongen van een jaar of acht en achterlijk. Dectar zei tot mij: „Stel je op hem in, Venry."

238

In het hoofd zit het gezwel."

Dectar legde zijn rechterhand op het hoofd van het kind. Ik volgde hem en ik zag, wat hij zou waarnemen. In het hoofd lag een klein maar ernstig gezwel. Ik kon duidelijk waarnemen dat het rijp was en dat men het nu kon verwijderen. Na korten tijd keerde Dectar in zijn eigen leven terug en zei: „Heb je gezien,

Venry, hoe duidelijk het gezwel is? Daardoor is het kind wezenloos.” Tot de moeder zei hij: „Gij komt met hem naar den Tempel. Morgen moet gij bij ons komen en dan zullen wij het kind genezen. De joDe jongen blijft eenige dagen bij ons en keert gezond tot u terug.”

* ö »

Wij bleven dien middag doorgaan met zieken te bezoeken. Allen werden geholpen en wij keerden naar den Tempel terug. Na wat gerust te hebben, kwam Dectar mij weer halen en bezochten wij de zieken die op Isis waren. Daarna nam hij mij mede naar het vertrek waar gebalsemd werd en mocht daar bij zijn. Een hoog personage was door een ongeluk gestorven en werd gebalsemd. Daarmede ging de dag voorbij. Ik sprak met Dectar af, dat ik in den nacht tot hem zou komen, om zijn mismaking te herstellen en hij ging heen.

Dien nacht trad ik buiten mijn lichaam en legde om hem mijn eigen krachten, zoodat zijn weerstand versterkte. Weldra kon ik daaraan opnieuw beginnen en overheerschten onze eigen krachten. Hiervan mochten de meesters niets weten. Wij bouwden een tegenkracht op en wanneer wij zoover waren gekomen, kon Dectar buiten zijn lichaam gaan en in die andere wereld waarnemen of het een of ander beleven. Door mijn leider hoopte ik dit te bereiken. Tot in den morgen werkte ik daaraan.

Toen hij tot mij kwam, zei hij tot mij: „Nog slechts korten tijd, Venry, en ik kan zweven.”

„Weet je dan, Dectar, hoever ik gekomen ben?”

„Zie je dan niet, dat ik mij weer kan op richten? Maar ik zal voorzichtig moeten zijn. Kom, wij gaan wandelen, ik moet je ver239 tellen van hetgeen wij weten, zoodat je voor de proeven gereed bent.”

Wij bezochten nu andere tuinen en gebouwen, zoodat ik den Tempel en alles wat er toe behoorde leerde kennen. Er waren tuinen, waarin verschillende wilde dieren vrij rondliepen en tezamen waren met gevleugelde diersoorten. Het was een wonderlijk gezicht, al die dieren bijeen te zien. De meesten van hen hield men onder controle. Ik vroeg aan Dectar: „Wat weet men van al deze soorten, Dectar?”

„Wij weten, dat wij menschen steeds terugkeeren en nieuwe lichamen ontvangen, maar ook de dieren komen terug. Hoe het geschiedt en waarheen zij gaan, dat weten wij nog niet. Je moet mij vertellen wat je ziet, Venry.”

Wat ik zag, kon ik niet verklaren en zei: „Ik kan mij niet uitdrukken, Dectar, daarvoor moet ik uittreden, maar ik zie die vele soorten van dieren.”

„Dat wordt prachtig, Venry. Doe maar geen moeite, dit is reeds voldoende. Wat zie je in de ruimte, Venry?”

„In de ruimte zie ik andere werelden, Dectar. Ik zie boomen en bloemen, mensen en dieren. Ook jij kan dat zien.”

„Dat is allemaal goed, Venry, maar ik moet weten, wat jij waarneemt.”

„Ik zie daar mensen, die prachtige gewaden dragen en de natuur is er veel mooier dan hier en de mensen zijn gelukkig. Ook de duisternis heb ik nu mogen zien. Is dat alles bekend?”

„Alles, Venry, ook dat het daar steeds licht is, of diepe duisternis. Al die mensen zijn hier gestorven en zijn op aarde geweest.

Maar wat wij moeten weten is, of er nog meer mensen, zoals wij zijn, in deze ruimte leven. Wij moeten weten, of al die lichtgevende vuurbollen bewoond zijn. De meesters zoeken en trachten zoover te komen. Ook de Farao moet er van op de hoogte zijn en vraagt steeds of wij er reeds iets van weten. Maar er zijn hier nog geen priesters geweest, die dat hebben kunnen vaststellen. Wij hopen het nu door jou te ontvangen.”

„Zullen de meesters mij daarheen zenden, Dectar?”

„Natuurlijk, Venry, wanneer je die gaven bezit, beteekent het 240

voor ons allen wijsheid. Wij zijn heel verlangend om dat te mogen weten.”

„En zou ik tot haar kunnen gaan, Dectar?”

„Dat moeten wij af wachten. Wij weten, dat de ziel in beide lichamen leeft en dat wij man en vrouw zijn. En of al die lichamen in de ruimte met elkaar verbinding hebben, dat willen wij weten. Wij gaan steeds verder, maar vanwaar wij zijn gekomen en waarheen wij gaan, dat weten wij nog niet. Natuurlijk is ons bekend, dat wij voortleven, maar met die wetenschap alleen zijn wij nog niet tevreden. Er moeten daar lichamen zijn, waarop mensen leven. De meesters denken en voelen dit en zij zijn daarin heel ver. Er moet verbinding mogelijk zijn, dat wil zeggen, dat wij mensen ook op andere lichamen in de ruimte hebben geleefd en dat er nog leven zullen. Is dat niet machtig, Venry?”

„Is er nog een andere priester geweest, Dectar?”

„Neen, Venry, dit zien behoort bij de allergrootste gaven. Niet één van de meesters bezit die gaven, ook ik niet, niemand hier op Isis.”

„Op welke wijze worden deze zittingen gehouden, Dectar?”

„Je hebt het reeds beleefd, Venry. Je gaat uit je lichaam en je moet in die andere wereld gaan zien. De meesters zullen je dan vragen stellen. Al die vragen moet je beantwoorden. Zie je verkeerd, en de meesters bemerken het dan zullen zij je waarschuwen. Zij controleeren je en stellen je vragen en hetgeen zij vragen is hun bekend. Is je antwoord duidelijk en natuurlijk, dan ga je verder en dieper, steeds verder.”

„Je vertelde mij van de wateren, Dectar, waren er priesters, die daarin hebben gezien?”

„Wij allen kunnen in de wateren afdalen, Venry, maar om al dat leven te verklaren, is niet zoo eenvoudig. Er was een priester, die heel veel kon verklaren, doch later bleek, dat het niet

tot de werkelijkheid behoorde en toen had alles geen waarde meer. Wij moeten dat kunnen vaststellen, Venry, en al die werelden kunnen volgen, of wij leren de wetten niet kennen. Wat hij op de eerste zittingen had verklaard en voor de meesters
241

wonderbaarlijk was, bleek later tot de onwerkelijkheid te behoren. De Pharao was woedend en dat is niet goed voor Isis. Andere Tempels zijn daardoor ten gronde gericht. Wat wij verzamelen moet grond van bestaan hebben, of wij komen niet verder. Als je daar in de werkelijkheid kunt zien, zal dat Isis en ons allen groot maken, doch aan eigen gedachten heeft men hier niets. Er waren priesters, die prachtige gaven hadden ontvangen en dachten al die werkingen te zien, doch het was slechts verbeelding. Een later onderzoek bracht aan het licht, dat zij wartaal hadden gesproken, waarvan zij zich echter niet bewust waren."

„Maar dat is toch te zien, Dectar?"

„Neen, beste vriend. Zij zien en beleven een wereld en al dat leven zien zij voor zich en toch is het slechts schijn. Hun ijdelheid en hebzucht en het verlangen naar het bezit van de groote vleugelen is daarvan de schuld. Allen hebben hun kastijding ontvangen en er waren er, die men doodde. Al dat voelen en zien hebben wij kunnen volgen, Venry. Gaven te bezitten is de allergrootste schat, die de Goden ons menschen kunnen schenken, maar te denken ze te bezitten en in gedachten te leven zooals zij het willen zien en het zich voorstellen, dat is fataal, Venry. Dan gaan wij allen ten gronde. De meesters zijn zeer volgzaam, maar wee hen, die denken te zien, wat toch niet tot de werkelijkheid behoort, zij vernietigen zichzelf."

„Moet men daarvoor dan een priester vernietigen, Dectar?"

„Zij vragen er zelf om, Venry, wij vragen niet naar leugens en eigen gedachten, wij willen de wetten leren kennen."

„Ik zou hen allen kunnen breken, Dectar, al die meesters en met hen den Pharao. Ik haat de meesters. Nu zou ik reeds kunnen beginnen en hun van mijn krachten bewijzen geven, als ik mocht doen, wat ik wilde."

„Als je zoo doorgaat, mijn vriend, zijn wij dezen avond daar, waarover wij thans spreken. Heb je vergeten, dat je nog niet gereed bent? Dergelijke gedachten mogen niet in je zijn, of men breekt ons. Telkens moet ik je waarschuwen en dat maakt mij angstig. O, Venry, wees toch voorzichtig."

242

„Ik zal beter opletten, Dectar. Maar ik haat hen, vooral nu ik weet wie mijn Vader is. Soms heb ik geen geduld meer. Steeds dat vernietigen, Dectar, al die priesters heeft men gedood en waarvoor? Hoeveel priesters en priesteressen zijn hier spoorloos verdwenen?"

„Daar is nu nog niets aan te veranderen, Venry, wij moeten over ons eigen leven waken. Als je jong bent, komt er angst in mij. Wanneer ik als een kind ben, is er heilige ernst in mij en

ben ik heel krachtig. Jij niet, en dan beef ik, omdat je aan niets denkt. Maar wij zullen naar je cel terugkeeren, je moet je beter afsluiten, of ik spreek geen woord meer. Zal je hieraan blijven denken, Venry?"

„Ik beloof het je, Dectar."

„Ik kom je halen. Heden zullen wij genezen. Je mag die zitting bijwonen."

„Ik zal nu beter opletten, Dectar."

„Wij zullen zien, mijn vriend, en afwachten."

Toen ik den volgenden morgen ontwaakte, voelde ik mij geheel uitgerust. Dectar zou mij komen halen. Wijd in den omtrek was het reeds bekend, dat er op Isis een groot wonder was geschied en dat dit wonder een nog zeer jong priester toebehoorde. Deze gedachten zond Dectar tot mij en ik was hem zeer dankbaar. Ons één-zijn was weer normaal, geen grootere vreugde had hij mij kunnen schenken. Na korten tijd trad hij binnen.

„Is mijn broeder gereed, en goed uitgerust, Venry? Wij worden
294

verwacht en moeten heengaan.”

„Zal je mij in alles volgen, Dectar? Je zal Myra zien, ik breng haar tot je. Ik krijg een bericht, Dectar, en dat zal je verheugen.

Ik mag voor Myra een bloem plukken, het is de wensch van ons beider meester. Daarvoor moet je gereed zijn, Dectar.”

„Je maakt mij zoo gelukkig, Venry, en dank hem voor mij, want hij gaf mij het groote licht. En nu moeten wij gaan; wij worden verwacht.”

De dragers stonden gereed. Ik zou naast den Vader van Isis plaats nemen, de anderen zouden ons volgen. Ik keek naar Dectar, maar door hem heen en hij voelde en begreep mij. **Een heilige band was ons bezit; tusschen „leven” en „dood” waren wij geheel één.**

Weldra hadden wij het paleis bereikt. De dienaren van den Pharaó traden de meesters tegemoet en geleidden ons allen naar den Vorst. Ik ging naast den Vader van Isis, doch veroorloofde mij niet ook maar aan iets te denken, dat mijzelf, Dectar of Isis gold. Blindelings volgde ik hem en **wij betraden de ontvangzaal, waar de Pharaó en zijn gemalin ons opwachtten. Het hoofd van Egypte trad ons tegemoet en verwelkomde ons allen.**

Twee luipaarden begeleidden hem, het waren prachtige dieren en zij volgden hem waarheen hij ook ging. Van Dectar wist ik, dat zij door de priesters van Isis waren opgevoed, zoodat zij, zooals alle andere dieren in den Tempel hadden geleerd, een strengen en krachtigen wil, door concentratie ingesteld, op te volgen.

„Ik heet u allen welkom. Beste Iseués, ik ben u zeer dankbaar voor de groote wonderen, waarvan gij de schepper zijt. Als ik iets voor u kan doen, ben ik daartoe gaarne bereid.”

Ik had alleen de luipaarden gevolgd en de dieren bewonderd.

Een gevoel, dat onverwachts in mij op kwam, **dwong mij de dieren te volgen. De Pharaó keek naar mij, maar de Opperpriester zond mij zijn gif, dat ik opving en voelde.**

De Pharaó zei tot den Vader van Isis: „Naar het mij schijnt, schenken de Goden van Isis aan hen die wonderen kunnen doen

ook andere gaven, die hen buiten al het leven en de wetten stellen en waarvan wij kennis zullen nemen.”

295

Tot mij zei hij: „Ik groet u, priester van Isis, gij zijt welkom in mijn huis. Ik zie, dat mijn dieren uw vrienden zijn en gij moet dit op hoogen prijs stellen; hun opvoeding heeft hun geleerd, zulks niet te doen, doch ik zie in u andere krachten, waarmede men u gezegend heeft. Zooals ik hoor, bent u een bijzonder begaafd priester.”

De dieren liefkoosden mij en toen de Pharao dit zag, wendde hij zich tot zijn gevolg en zei tot zijn gemalin en zijn zuster:

„Zie hier, een groot wonder, een jongeling en reeds priester van Isis. **De Goden schonken hem de groote vleugelen en een machtig vergezicht en toch is hij nog als een kind.** Gij ziet het, de dieren schenken hem hun vriendschap en gij allen weet, wat dit beteekent. Ze begroeten hem heel innig.”

Dan zei de Pharao tot mij: „Gij kunt tot ons komen, priester van Isis, wanneer u wenscht, mijn huis is het uwe.”

Nu namen allen plaats, een diepzinnig gesprek volgde. **De Pharao en zijn gemalin dankten mij voor de geestelijke bloem,** die ik hun had geschonken. Op tijd was deze opgelost, waarvan zij het wonder hadden beleefd. De Koningin vroeg om nog meer te mogen zien, waarop de Pharao ons allen uitnoodigde voor het groote oogstfeest, dat spoedig zou worden gevierd, zoodat ik hun nog meer wonderen zou kunnen toonen, als de Goden met hen waren. Dan werden mij vragen gesteld waarvan de eerste van den Koning luidde:

„Volgens de meesters, priester van Isis, bent u bewust van de wonderen, die door uw gaven geschieden?”

Ik stelde mij op mijn leider in en antwoordde:

„Indien ik de wetten niet kende, groote Pharao, lag er geestelijke blindheid in mij en zou het wonder mijn vernietiging beteekenen, of mijn gewaad in duisternis hullen, maar er is licht en de bezieling is machtig.”

(Gij zijt machtig, Vader Iseués, doch kinderlijk doorzichtig, zoodat een blinde zien kan wat gij wenscht en wat uw verlangens zijn.)
Mijn nieuw)

Diepe stilte trad er in. De Koningin had mij kunnen volgen en vroeg: „Gij spreekt van geluk en wijsheid, priester van Isis, doch

is het nacht wanneer gij al die wonderen ziet, waarvan de wetten heel diep zijn en waarvoor wij de Goden moeten danken?"

Ik was gereed en antwoordde: „Dag en nacht zijn één, wijze

296

Koningin, zoo ook „de dood” en „het leven”, die in die andere werelden worden gezien en wat het groeien en bloeien, het voelen en denken van al het leven is.”

„Heeft u de wonderen in vol bewustzijn kunnen waarnemen?"

„In mij kwam licht en duisternis en „de dood” zei, dat het goed was, doch „het leven” volgde ons beiden en overheerschte.”

Een tijd lang werden mij geen vragen gesteld. De Pharao sprak tot den Opperpriester en vroeg: „Beste Iseués, is deze taal nieuw voor Isis?"

Mijn Vader redde zich door te zeggen: „Wij denken, groote Pharao, dat de Goden ons nieuwe wetten schenken, want deze taal is nieuw voor Isis.”

De prinsen, prinsessen en de zuster van den Pharao kwamen dichterbij en luisterden belangstellend, doch de opperpriester zond mij zijn haat toe. Ik was echter geheel mijzelf, mijn leider was aanwezig. Nu vroeg de Koningin: „Priester van Isis, hoe zijn uw gevoelens, wanneer u deze wonderen door de Goden beleeft?"

„Het gevoel, dat in mij is, wijze Koningin, is het voelen en denken van het kind, dat nog niet geboren is. Er komt stilte en rust in mij. Wanneer mijn één-zijn volkomen is beleef ik de wonderen.” Allen verloren den vasten grond onder hun voeten en zweefden met mij in de ruimte. Mijn Vader dacht het licht in mij te moeten verduisteren en zei: „Kunt gij uw gevoelens verklaren, zoodat wij de aarde voelen en hetgeen ons toebehoort, maar toch daar zijn en de Goden kunnen volgen?"

Allen keken naar mij, mijn Vader scheen zeer verheugd over zijn vraag te zijn en zijn gedachten waren „geef antwoord, jongeling.”

Dectar beefde, doch ik stelde hem gerust, toen ik antwoordde:

„Groote meester, Vader van Isis, indien ik u zeg, dat er hier duisternis heerscht, terwijl toch de zon schijnt, dat hier de Goden leven en mij met de wetten verbinden, kunt u dit dan aanvaarden?"

Hij dacht na en zei: „Is dat de verklaring van hetgeen ik vroeg?"

Ik was gereed en antwoordde: „Is het voor u mogelijk, uw ge297

voelens en concentraties in te stellen? Weet u dan, dat het „veraf”-zijn, het „dichtbij”-zijn is? Dat gij u zelf moet verliezen, wilt u de wetten leren kennen en beleven? Was het u mogelijk, toen u in uw moeder sliep en het groeiingsproces zich voltrok,

haar voor ongeluk te waarschuwen? Wanneer in ons het gevoel is, wat zeggen dan woorden, wat zijn zinnen en wat is een taal? Waarom te vragen, als het antwoord uw eigen leven uitmaakt? Waarom te zoeken naar warmte en naar wijsheid, als het eeuwige leven u gegeven is?"

Een ijzige stilte trad(bloem) in en de Pharao zei: „De Goden willen, beste Iseués, dat wij ons gereed maken, om hetgeen zij te zeggen

hebben te verstaan en te voelen. Denkt gij niet, dat mijn gedachten verklaren, hetgeen gezegd is?"

Doch de opperpriester was zichzelf en antwoordde: „Mochten de Goden wat dichterbij komen, groote Pharao, dan verandert alles en raakt hetgeen zij zeggen de aarde, waarop wij leven en dan zal ons verstand het begrijpen en de gevleugelde zal verwazen.” De Pharao begreep hem en trachtte een glimlach te onderdrukken.

„Is er ontevredenheid in u, beste Iseués, dat gij de Goden dwingt wat dichterbij en tot ons te komen? Lijkt u het middel, waardoor zij spreken, te ver weg?"

Er was opstand in mijn Vader, die den Pharao vermaakte en met hem allen die aanwezig waren. Onze strijd, van bloed tegen bloed, jeugd tegen ouderdom, had nu een aanvang genomen. Doch hij was zichzelf en antwoordde:

„Tusschen leven en dood liggen vele werelden, (als de dood maar zegt dat het goed is)groote Pharao,

waarvan wij allen nog niets weten, doch die wij wellicht mogen waarnemen.”

Zijn antwoord begreep ik, ook de Pharao aanvaardde het, maar zijn gevoelens en gedachten waren anders. Ik boog diep voor de Koningin en zei: „De Goden zeggen mij, wijze Koningin, dat ik u de krachten en machten moet toonen, die tusschen leven en dood als wetten worden beleefd. Gij allen kent de wetten niet en gij zult ze van de Goden aanvaarden, omdat ze u worden

298
getoond.”

Ik stond in hun midden en zij luisterden gespannen naar de woorden, die ik nu tot hen allen sprak.

„U ziet, het, mijn handen zijn leeg. Hier in deze ruimte zie ik prachtige vruchten, maar ze zijn voor u onzichtbaar. Ik zie dus in een andere wereld, waarin de Goden leven. De Goden willen nu, dat ik eenige vruchten voor u pluk, zoodat het wonder voor uw oogen zal geschieden.”

Mij tot den opperpriester wendend zei ik: „Ziet u, Vader van Isis, dat ik met de Goden één ben? Kunt u al dit prachtige leven zien? Ziet u daar voor U die mooie bloemen?"

De Pharao vroeg aan den opperpriester: „Is hetgeen hij zegt waarheid?"

Mijn Vader zag niets en antwoordde: „Wij hebben in den Tempel priesters leeren kennen, die dachten te zien. Ik zie die wereld niet, groote Pharao.”

Ik keek naar de Koningin, strekte mijn handen uit, trad naar haar toe en voelde een enorme kracht in mij komen; ik werd met het wonder verbonden. Ik zag de vruchten voor mij en plukte ze, bracht ze tegelijk naar de aarde en allen zagen het wonder gebeuren. In mijn handen lagen de geestelijke vruchten, vol van heerlijk sap en ik bood ze de Koningin aan, met de woorden, die ik van mijn leider moest zeggen: „De Goden vragen u dit wonder te aanvaarden en de vruchten voor hun oogen te proeven. De Goden vragen u, of ze echt, of ze natuurlijk zijn.

Het eeuwige leven is in rijkdom niet te overtreffen en uw ontroering voelen de Goden, want het wonder is machtig.

Als er innige liefde in u is, groote Koningin, dan verwachten de Goden dat u **allen ontwaakt en dan zal uw vergezicht zijn, dat u het wonder aanschouwt en deze vruchten**, die hier leven en waarvan de ruimte is gevuld, proeft. Als het kinderlijke bewustzijn in u is, kunt u al deze wonderen waarnemen, zoodat het geluk over uw huis kome. Wij leven daarin, wijze Koningin, ook al denken wij dat het slechts gedachten zijn, want ook dat bewustzijn is daaruit ontstaan. Mijn concentratie zijn gedachten, gericht op dit wonder, van één-zijn en voelen, doch door mijn gaven, 299

door de Goden aan mij geschonken, geschieden al deze wonderen." De Koningin was diep ontroerd, een hemelsche stilte trad er in. Ook de Pharao aanvaardde een vrucht, die ik hem aanbood en zijn zuster eveneens, de prinsen en prinsessen hielden hun handen op, ook zij ontvingen. Maar de priesters van Isis en de opperpriester voelden zich verslagen.

Dectar's oogen straalden van geluk en vreugde. Onmiddellijk stelde ik mij op een ander wonder in. Ik zei tot allen die aanwezig waren: „De Goden willen, dat er nog een wonder geschieden zal.”

Ik concentreerde mij op mijn leider, want hij was het die wilde dat ik Dectar gelukkig zou maken en hem met zijn ziel verbinden.

Ik werd nu met mijn leider één, zag die andere wereld voor mij, plukte een sneeuw witte bloem en bracht haar op aarde en zei tot den Pharao: „Groote Pharao, de Goden willen, dat ik deze bloem aan uw zuster schenk, en gelijktijdig overhandigde ik Myra de bloem. Zij boog zich diep voor het wonder, keek mij aan en sprak van gevoel tot gevoel met mij: „Meester, o, Vader Taiti, ik zie Dectar.”

„U ziet daar mijn meester,” antwoordde ik, dat iedereen het kon hooren, „door mijn meester heb ik al deze wonderen ontvangen. Mag ik meester Dectar tot u brengen?”

„Gaarne, priester van Isis, heel gaarne.”

Ik bracht Dectar naar haar toe, twee zielen werden verbonden en tot één leven vereenigd. De Pharao en zijn gemalin vonden het wonderbaarlijk. **Dectar sprak met zijn eeuwige liefde.**

Rondom mij was er geluk, alleen de opperpriester deed geheimzinnig. De dieren kwamen aan mijn zijde en ik speelde met hen.

Myra en Dectar waren één en Myra's droom behoorde tot de werkelijkheid. Ook Dectar's gevoelens en verlangens, het ondergaan van al die krachten als priester, werden nu bewaarheid. Zijn denken en voelen was het reine en natuurlijke bewustzijn, dat hij zich in al die levens had eigen gemaakt.

De Pharao zei tot mij: „Priester van Isis, wij zagen wonderen, die slechts eens worden geschonken. Wij danken de Goden van 300

Isis, dat wij deze wonderen hebben mogen aanschouwen. **Het afdalen uit hun hemelen hebben wij mogen beleven, aan de**

wonderen zien wij, dat de Goden in ons midden zijn. Gij brengt geluk in ons huis, uw bloed is gezegend, op uw hoofd zou ik de ster van ons huis willen zien. Wij zijn de Goden en u zeer dankbaar.”

En de Koningin zei: „Als gij wilt, priester van Isis, kom dan tot ons en vertel mij en de prinsessen van al deze wonderen.”

Een gevoel van schrik overviel mij, daarvan had mijn leider gesproken, maar ik antwoordde: „Wijze Koningin, als de Goden het wenschen, zoo kom ik weldra hier terug.”

Daarop mij tot den Pharao wendend, vroeg ik: „Is het mij gegund, groote Pharao, dat ik mij nu verwijder?”

Hij antwoordde: „Het is nog niet geschied, priester van Isis, dat mijn gasten heengaan, wanneer zij dat wenschen, maar de Goden zullen weten, waarom zij op deze wijze beslissen; ik leg mij bij hun besluit neer. Ik zegen het oogenblik van uw komst en wacht op de gebeurtenissen, die op Isis zullen geschieden.”

Er was groote stilte. Daarop wendde de Pharao zich tot den opperpriester en zei: „Beste Iseués, dezen priester verhef ik tot Hoogepriester van Isis en ik denk, dat de Goden mij hun gevoelens en wenschen toezonden, waaraan ik zal gehoorzamen.”

Daarop richtte de Koningin het woord tot mij: „Gij zult Isis groot maken. Wilt u de Goden mijn dankbaarheid overbrengen, gij zijt zoo dicht in hun nabijheid en gij ziet, hoe mijn hart van liefde is vervuld. Wij allen danken u.”

Voordat wij zouden heengaan, **voelde ik de stilte in mij komen en toen ik in de ruimte keek, zag ik mijn lieve Moeder.** Ik hoorde haar tot mij zeggen: „Beste Venry, de Pharao zal je in zijn huis opnemen, op je hoofd rust de ster van ons huis, maar wees voorzichtig. Ga nu heen.”

Ik was heel gelukkig. Vele geschenken werden mij aangeboden.

Voor Dectar vroeg ik heerlijke oliën en ook die ontvingen wij.

De Pharao overhandigde mij de teekens van den hoogepriester.

In slechts korten tijd was ik van de allerlaagste tot de allerhoogste treden opgeklommen. Met dit resultaat kon ik tevreden zijn.

301

Nu bezat ik macht en zou ik een ander kleed dragen. Ik boog voor allen diep mijn hoofd en wij gingen heen.

mijn vorige leven. Lyra en Lécca.

Er was een kracht tot mij gekomen, die mij dwong het land te verlaten. **Ik was op weg naar China.** Onderweg keerde ik bewust in mijn vorig leven terug, dat ik reeds bij Dectar had gevoeld. **Het leven waarin ik Venry was, zonk nu in mij weg en maakte plaats voor dat van Vader Taiti.**

In snelle vaart verliet ik mijn eigen land. Jaar na jaar ging ik nu terug en naderde mijn vorig leven. Hoe dichterbij het land naderde, waar ik had geleefd, des te duidelijker werd ook dit bewustzijn, want ik kon weer denken en voelen als voorheen.

Het was mij nu reeds mogelijk de taal te spreken, die ik in dat land had geleerd, want alles, wat tot dit bewustzijn behoorde, keerde nu in mij terug.

„Ja, Dectar, Vader Taiti is teruggekeerd en heeft nu een heel andere taak te volbrengen dan voorheen.”

Onder mijn voortzweven veranderde mijn gewaad. Wat ik vroeger gedragen had en bij dat leven behoorde, was ook nu in mijn bezit. Daardoor leefde ik in de werkelijkheid, omdat alle gebeurtenissen, die wij beleefden de gevoelens en eigenschappen die wij ons eigen gemaakt hebben in ons blijven en van de ziel deel blijven uitmaken. In al die eeuwen was er niets veranderd, alléén in mij zelf, dat nu het gevoel, mijn streven voor het goede

187

beteekende. In dat leven ging ik ten onder. Hetgeen ik nu beleefde, vond ik wonderbaarlijk. Op deze wijze was het voor mij mogelijk, om vele levens terug te zien. Al die levens waren noodig geweest om te ontwaken.

Opnieuw droeg ik het gewaad van een opperpriester. Al spoedig bereikte ik de voor mij zoo bekende omgeving. **Op een hoogen berg zag ik mijn Tempel. Ik bevond mij in een prachtige omgeving door bergen omringd. Als Vader Taiti stond ik aan het hoofd en mijn macht was zeer groot.** Nu echter was ik de leerling van Isis, doch ik leefde in beide levens, waarvan dit leven overheerschte.

Onmiddellijk bij aankomst daalde ik in de onderaardsche gewelven en gangen af en bezocht de plaatsen, waar gekastijd, gemarteld en gehangen werd en waar ik mijn vijand door den brandstapel had vernietigd. Ik zag opnieuw al die gebeurtenissen voor mij en de plaatsen waar zij ten onder gingen, die hun leven en het priesterschap hadden vervloekt.

Op mijn bevel geschiedde dit alles. Al die verschrikkelijke gebeurtenissen leefden opnieuw voor mij en ik zag de priesters en priesteressen van voorheen. Allen waren hier gestorven en nu ergens op aarde, of aan deze zijde, om toch op aarde te moeten terugkeeren en goed te maken wat zij misdeden.

Mijn vijand was een Hoogepriester en hij wilde mijn macht bezitten. Maar zijn allerlaatste daad bracht hem op den brandstapel.

Hij ontstal mij mijn liefde en trachtte die door moord te bereiken, doch door mijn gaven en kennis van de magische wetten bleef ik zijn meester.

Naast mij zag ik Lyra, haar had ik reeds weer op aarde ontmoet. Maar waar leefde Lyra? Waar was zij op dit oogenblik? Zij zou immers priesteres worden.

Op den brandstapel zag ik een mensch, die den dood inging. Lyra en ik volgden dit afschuwelijke proces en verlustigden ons aan dit wreede spel van leven en dood. Hij, die den dood inging, had ontvangen, wat door hem vele anderen hadden beleefd. Wij hoorden hem jammeren en zijn smartkreten uitstooten. Zelfs mijn eigen woorden, die ik tot Lyra had gesproken, galmden mij 158

tegemoet. Ook al mijn haat en de daarbij oprechte gevoelens keerden in mij terug. Onze harten klopten van vreugde, toen hij zijn laatsten ademtocht uitblies.

De danseressen in priesterlijke gewaden gekleed, vertolkten een levensdans. Wij beleefden het feest van vernietiging en de afstootende uitstraling van menschelijke gevoelens, zoo ook het sterven op aarde en het binnentreden in het volgende leven. In het leven waarin ik nu leefde, ging de ziel verder en zij zou zich voor een nieuw leven gereed maken. Dan leerde de ziel andere ouders kennen en zij beleefde opnieuw het geboren worden en sterven op aarde.

Ook ik was teruggekeerd, doch met mij al mijn haat en de sluipmoordenaar

in een geestelijk kleeid, de kenner der magische wetten. In mij leefde het waarachtige bewustzijn, doch het waren gevoelens van wellust, macht en dierlijk beleven. In dit bewustzijn had ik hem den dood in gejaagd, doch daardoor ontwaakte mijn ziel. Uit dat onmenselijke proces ontwaakte de dienende liefde, een liefde die eeuwigdurend is en die nimmer aan kracht verliest, doch alleen sterker en nog groter wordt.

Nu beleefde ik, dat iedere verkeerde daad toch het hoogere gevoel in zich heeft en de ziel daardoor naar het hoogere opvoert.

Nu ik dit alles waarnam, dacht ik aan de woorden, die mijn Moeder tot mij had gesproken.

„Als de stem van je hart zegt, te dalen, daal dan, doch moet je opwaarts gaan in de liefde, ga opwaarts en moet je de liefde leeren kennen, ga in.”

Hier had ik dat alles reeds beleefd en haar woorden waren mij duidelijk. In het leven daar voor mij, een leven van macht, opwaarts gaan en dalen, was mijn ziel tot bewustzijn gekomen.

Hier had ik de liefde leren kennen, was Lyra's innerlijke leven tot volle ontplooiing gekomen en de zekerheid in ons, van een groot geluk op aarde en aan deze zijde.

In een dierlijk bewustzijn was deze liefde ontwaakt, een liefde die wellust heette, maar die in onze zielen ontbrandde en ze in vuur en vlam zette.

Dan ging ik verder en ik betrad de kerkers, waar de priesters

189 en priesteressen leefden. In één van deze cellen leefde Dectar. Als leerling was hij tot mij gekomen, doch als meester eindigde zijn aardsche leven. Een afgrijselijk einde had hij beleefd. Nu leerde ik zijn diepe innerlijk kennen.

In Dectar waren thans vele levens bewust, doch van dit leven voelde hij eigenlijk niets. De zonden en fouten in dit leven begaan, had hij in latere levens weer goed gemaakt. Daardoor begreep ik nu, dat hij die rekening had vereffend. Doch die andere levens kwamen één voor één bewust in hem terug en al die gebeurtenissen stoorden hem en moest hij overwinnen. Een ontzettende kastijding had hij op zichzelf toegepast, ook hiervan had hij mij nog niets verteld. Uit dit leven voelde hij alléén de liefde en het gevoel van angst, een einde aan zijn leven te maken. Het gevoel, dat de ziel voortstuwde om hoger te gaan en dat liefde was, dat gevoel bleef en werd door al die levens veel krachtiger. Als dit gevoel in slaap viel, dat zich als verlangen liet voelen, maar de liefde beteekende, zonk de ziel tot het allereerste stadium terug, om dan nooit weer bewust te worden. Doch het was niet mogelijk, want daarvoor leefde men op aarde en maakte men deel uit van het oneindige. Al die levens dienden om een hoger bewustzijn te bereiken, om eens dat te beleven, dat in harmonie zou zijn met de natuur en met dat, waaruit wij waren.

In deze cel leefde Dectar. Nu ik aan hem dacht, ving ik andere gevoelens op. Ik mocht zijn naam, dien hij in dit leven had gedragen, niet uitspreken. En daarvoor schrikte ik terug, want ik zou Dectar's vorige leven in hem wakker kunnen maken en hij ging dan opnieuw in al die ellende over. In zijn leven op Isis zou dit voor hem noodlottig zijn.

„De klank van zijn naam,” zoo hoorde ik tot mij zeggen, waardoor ik begreep, dat men mij ook hier volgde, „vernietigt zijn rust”. Ik aanvaardde dit onmiddellijk.

Wat ik zag en wat ook Dectar in dit leven had beleefd, was het leed en de smart van vele mensen; dat had hij hier alléén te dragen gekregen. Zijn geheele persoonlijkheid en zijn priesterlijke naam was met hem den dood ingegaan.

190

„Laat dat met rust, Venry, maak dat niet wakker, blijf af, waarvoor geleden is, waarvoor hij martelingen onderging en waarvoor harten zijn gebroken. Laat dat onherroepelijk slapen.”

Het is toch prachtig, zoo dacht ik, dat ik ook hier zoo duidelijk de stem in mij hoor spreken en dat Dectar's leven aan anderen

bekend is. Opnieuw hoorde ik tot mij spreken: „Als alles sterft, oplost en vergeten raakt, dan toch niet een naam, waar vele diepe gebeurtenissen aan vastliggen. **Daarnaar heeft de ziel geluisterd. Zij behoudt eeuwen lang haar kracht en eens tot bewustzijn gekomen, trekt zij, althans voor de begaafden, alle gebeurtenissen weer tot zich terug, zoodat zelfs de geheele persoonlijkheid weer bewust wordt. Die klank blijft in leven en als iets de ziel wakker maakt, dan is het de naam, die het leven en de persoonlijkheid vertegenwoordigt.**”

Nu volgden andere gedachten, waarop ik mij instelde. Dectar had lief en zijn liefde was in dit leven Lécca. Hij voelde ook nu die liefde. Maar waar is Lécca? Waar ben je, priesteres, die mijn vriend kent en zijn liefde voelt? De liefde die tot hem komt is wakker, leeft en wordt tot hem gezonden en behoort tot het bewuste verlangen. Dectar is op aarde, hier was hij één met je. Lécca, waar ben je? Ook jij moet in leven zijn, onder al die miljoenen menschen is er slechts één, die zijn tweelingziel raakt. Dectar zegt, dat je leeft; hij ziet je op aarde en in hem komt je liefde. Die liefde is van zijn ziel. De magische wetten zullen je tot mij brengen en ik zal weten, waar je nu leeft. Niets, hoor je, Lécca, niets zal je kunnen tegenhouden, je zult tot mij komen! Ik had mij reeds op de ziel van Lécca ingesteld en al mijn gaven uit dit leven traden in werking. Opnieuw riep ik haar. Lécca, ik roep je. Mijn eerste pogingen treden in werking, ik roep je Lécca, doch aanstonds roep ik je opnieuw en je zult tot mij komen.

Nu reeds wist ik, dat Lécca op aarde leefde. Dectar had goed gevoeld. **Zij beiden waren één, één in geestes- en stofleven. Lécca kende de wetten, de krachten waren in haar aanwezig en zouden wakker worden. Niets kon haar tegenhouden, ook al was zij in een diepen slaap, zij zou en moest uittreden en tot mij komen.**

191

Vader Taiti riep haar.

Toen ging ik verder en naar mijn eigen vertrek. Ik wilde in mijn eigen leven terugzien en de liefde van Lyra en ons einde op aarde nogmaals beleven. In mijn kamer gekomen, zag ik Lyra en mijzelf. Mijn innerlijk werd door liefde verteerd en ik was de slaaf van mijn verlangens, doch ik vond het wonderbaarlijk. In knielende houding lag ik voor haar en sprak tot haar. Ik luisterde nu naar mijn eigen verleden en ik hoorde mij zeggen: „Jeugd en ouderdom zijn in mij, Lyra, en je weet hoe dat mogelijk is. Wij beiden zijn wakker en bewust en hebben de waarachtige liefde leren kennen. Uit al dat demonische is onze reine liefde geboren, ook al leven wij nog steeds in onze eigen duisternis. Je weet, dat wij uiteen gaan, maar dat wij elkander op aarde zullen terugzien, omdat wij tweelingzielen zijn.

Wat wij hier deden was verschrikkelijk, het was moord na moord beleven en niemand mag dooden. Wij hebben gedood, Lyra, voor onze liefde gedood en den dans van vernietiging beleefd. Om onze verlangens te bevredigen gingen anderen ten onder. De

meesters zeggen mij, dat je mijn tweelingziel bent, dat je dus tot mij behoort, doch dat wij alles moeten goedmaken. **Lens beleven wij een tijd en dan ben je eeuwigdurend bij mij.** Maar je volgt nu je eigen weg en ik den mijne. Toch zien wij elkander terug. Het hogere bewustzijn, dat nu in mij is, zal mijn taak in dat andere leven zijn. Nu reeds, lieve Lyra, ga ik in die wetten over en dat zullen wij beiden beleven. Je keert gelijk met mij weer op aarde terug en in dat leven zullen wij elkander reeds mogen zien. Onze zielen zijn één en hebben met de wetten verbinding. Door de wroeging die in mij is, lieve Lyra, zal ik leven en mijn haat overwinnen. Deze smart is echt, is heel natuurlijk en oprecht. In mij is leed en oprechte spijt van hetgeen ik heb gedaan.

Mijn hart breekt, maar mijn Moeder zal mij helpen, ik voel haar gebed, zij wil, dat ik hierin voortleef en het is tevens onze band voor het volgende leven.

Ik zal mijzelf vernietigen, Lyra, ook al mijn fouten die mij tegenhouden. Wij moeten dienen, Lyra. Aan mij is gegeven, om alle
J92

Tempels, waarin het licht verduisterd is, te vernietigen. Mijn vijand zal ik opnieuw ontmoeten, omdat hij nieuw leed en smart sticht, harten breekt, doch door de macht van zijn gaven. Ik zeg nu reeds het oogenblik van mijn bewustwording. Kan je voelen, dat er nu heilige ernst in mij is? Dat ik zal trachten om bewust te blijven? Dat wij tot één ziel zijn geschapen? Je ziel is één met mijn leven, Lyra, in alles zijn wij één.

De meesters willen dat ik hen volg. In het volgende leven zal mijn taak groot zijn, zooals mijn liefde voor jou. Nu zijn wij één, Lyra, in andere levens zullen anderen je toebehooren, doch ik leef in je, maar aan hen heb je goed te maken. Ben je gereed voor het gif, Lyra? Wat ons wacht, zal een kastijding zijn, doch het beleven daarvan is onze ontwikkeling voor dat andere leven. Weet, lieve Lyra, dat het allerlaatste en diepste leed in je komt. Doch daarvoor ontvangen wij het hogere bewustzijn. Het allerdiepste leed leggen wij ons zelf op, maar het zal onze zielen doen ontwaken en ons één-zijn bevorderen.

Ook Dectar is daar ingegaan en met hem Lécca. Zij waren één, ook in den dood. Voel je deze stilte? Kun je mij volgen, nu het leven een einde neemt? Heb je mij zoo lief, dat je gereed bent? Is het „ja” bewust, Lyra? Wat zeg je? Hoor je Dectar schreien?

Hoor je die zwakke stem van je zuster? Ze zijn in leven, natuurlijk, lieve Lyra, ze leven en moeten leven, maar daardoor zal hun bewustzijn veranderen, het bewustzijn dat inniger is dan hun één-zijn op aarde en het zal het dagbewustzijn omstralen.

Lieve Lyra, het dierlijke leven vreet ons hart stuk en wij blijven zoolang bewust en één, totdat onze beenderen te voorschijn komen, totdat we de naakte werkelijkheid ontvangen. En daarin zijn nog meer pijnen, Lyra, weet dus, wat je doet. Ben je geled?”

* » *

Een gif maakte een einde aan ons aardsche leven. Rustig namen

wij het in. Dan zag ik, dat wij naar ons eigen graf gingen en ons daar neerlegden. Hand in hand, onze zielen één en verbonden. Zoo gingen wij den dood in. Onze lichamen beleefden

193

hetzelfde proces en toch waren wij nog zoover van elkander verwijderd. Langzaam naderde het oogenblik van sterven, en het bewuste binnentreden in die andere wereld. Lyra sprak niet meer, haar oogen verduisterden, doch gingen opnieuw weer open en wij leefden nu in het andere leven.

Een dood door zelfmoord, rustig en bewust, om geestelijk hooger en hooger te kunnen gaan, om verlangens te stillen, zielebrand te blusschen en om de mystieke en magische wetten te leeren kennen, doch vooral om goed te maken. De gevolgen daarvan waren afgrijselijk.

Dectar hoorde een stem in zich spreken, wanneer hij een einde aan zijn aardsche leven wilde maken. Nu begreep en kende ik die stem en de gevoelens van mijn besten vriend.

„Ja, Dectar, de wormen hebben eens je lichaam opgevreten, doch jij zelf beleefde dat afschuwelijke proces, dat alléén onbewustzijn is en armoede beteekent. Ook wij, Dectar, wij beiden hebben het beleefd. Met ons duizenden, en allen hebben daardoor niets bereikt, wij deden alléén die kennis op, meer niet. Wij wilden geestelijk bezit, geestelijke ontwikkeling en hadden het verlangen om goed te willen maken. Doch op die wijze is het goedmaken niet mogelijk. Wij hebben het verrottingsproces beleefd en daardoor heel veel geleerd, beste Dectar, want voor een tweede maal weigert je ziel, je kan het niet weer beleven.”

Toen ik dit had gevolgd, keerde ik naar Dectar's cel terug. De gedachten die thans tot mij kwamen, spoorden mij aan om geen tijd te verliezen. Opnieuw stelde ik mij op Lécca in.

„Lécca, je bent op aarde. Waar je ook bent, je zult tot mij komen.”

Ik bleef haar een tijdlang roepen en ik ging zien. Het was mij nu reeds mogelijk, haar ziel te volgen. Ik wachtte nu een poos af en voelde mij heel rustig.

„Ja, waarlijk, beste Dectar, zij is op aarde,” riep ik tot hem, „zij leeft in een nieuw organisme en zelfs dicht in je eigen omgeving.

Je gevoelens zijn zuiver en natuurlijk, je liefde is echt en zij zal tot mij komen.”

In zijn cel trok ik een magischen cirkel om mij heen. Hierin

194

moest ik nu blijven, omdat ik hel en duivel thans wakker maakte. Toch zou Lécca tot mij komen, want ook in haar leefden deze krachten, want eens was zij een priesteres. In dien tijd gebruikte ik mijn gaven voor allerlei kwaad en vele duistere zaken meer, nu echter voor het geluk van twee zielen. Mijn concentratie was volkomen, ik bleef op haar ziel ingesteld en trok deze zoo gevaarlijke wetten en krachten tot mij. De magische cirkel was nu mijn eigen bescherming, anders zou men mij door de duisternis sleuren en ik het speeltuig van de demonen worden. De

zwartekrachten lagen hieraan vast, doch ook de hogere, die tot heil van de menschheid konden worden gebruikt.

In mij was, hoe mij met hen te moeten verbinden. In die krachten leefden al die wezens, doch ik zelf ging er in over. In dit leven was ik daarin een meester, voor Dectar en anderen Vader Taiti, die over al zijn kinderen waakte.

De duistere krachten drongen zich nu reeds aan mij op. Daardoor zou de ziel, die hier Lécca heette en dezen naam droeg, tot mij terugkeeren. Dan riep ik haar opnieuw: „Lécca je komt! Vader Taiti roept, waar je ook bent, je komt! Treed uit, Lécca, treed uit! Dectar is op aarde, hij is je trouw en heeft je innig lief. Dectar wacht. Treed uit, Lécca! Gebruik je vleugelen en kom tot mij!”

Intusschen legde ik een wolk van kracht om mij heen. Uit ervaring wist ik, dat mijn voortdurende opmerkzaamheid werd geëischt. Als mijn persoonlijkheid in deze krachten overging, was ik verloren. Hierdoor hadden velen den dood gevonden, want ik raakte de wetten der duisternis.

Opnieuw riep ik Lécca en herhaalde mijn roepen geruimen tijd, ik volgde mijn concentratie en dwong haar uit te treden.

Lécca was een priesteres en de zuster van Lyra. Beiden kenden de wetten en geen macht was er, die haar nu kon tegenhouden. Wanneer haar ziel niet op aarde leefde, stond ook ik machteloos. Doch leefde de ziel in een nieuw organisme en behoorde zij tot de bewuste wereld, dan kwam zij tot mij en werd dit leven plotseling in haar bewust. Alléén de wereld, waarin de ziel moest wachten om geboren te worden, kon mijn concentreeren en verbinding ónmogelijk maken. Doch Lécca leefde op aarde.

Deze gedachten kwamen weer tot mij en werden mij toegezonden. Wat volgde, begreep ik zooals het vorige: „Wat is magisch en wat zijn de magische wetten? Het is de kennis van vorige levens, het één-zijn daarin en het bewuste ondergaan en het beleven daarvan. Hoe is de werking?

Daarop volgt het ontwaken van het verleden. De ziel, als mensch, draagt al die krachten in zich, want er is niets verloren gegaan. En nu wij weten, dat alles in leven blijft en ook de onuitgesproken gedachten en gevoelens werking beteekenen, kan de ziel zich daarmee verbinden en dit één-zijn is het beleven van de werkelijkheid, van gevoelens, die eens zijn beleefd. Als u weet, dat al uw handelingen en gevoelens het bezit zijn uit het verleden en u daardoor in het dagbewustzijn leeft en beleeft, èn schept, èn ontvangt, èn handelt, ziet en hoort en dat die gevoelens uw geheele persoonlijkheid uitmaken, dan kunt gij aanvaarden, dat de ziel ook in het dagbewustzijn in het verleden leeft.

Is het u duidelijk, dat uw ziel in dit leven zich nog niets eigen maakte? Dat gij bezig zijt te bouwen, te scheppen en te dienen en dat gij daarin nog niets hebt verdiend? Welke zijn de nieuwe eigenschappen, die u zich in dit leven eigen maakte? Zoek in u zelf, daal in u zelf af, of „ga in” en zie goed en duidelijk, of dit zoo is en u zult aanvaarden, dat u en allen die op aarde zijn, in

hun eigen verleden leven en uit dat verleden putten.

Is dit onnatuurlijk? Ga allereerst na, wie u bent en wat u thans bent geworden. Is daarin verandering gekomen? Wie gaf u als kind een volwassen bewustzijn? Kunt gij dat ontvangen? Vanwaar komt het zoo jong aan de eigenschappen, die toch het volwassen wezen toebehooren? Is het leven zoo eenvoudig? **Gij kent**

de wetten, leg nu om u heen bescherming. je doet dit voor je geest niet je aardsche lichaam

Zijt gij u bewust, dat

ook dit noodig is? Is het volle bewustzijn wakker, dan voelt u, dat dit u al deze kennis bracht, doch het is het verleden, het is dat, wat gij u in andere levens hebt eigen gemaakt.

Voelt u, dat dit leven waarin gij nu zijt, u het weten gaf? Lécca komt, omdat ook zij in haar eigen verleden leeft en omdat dit haar dagbewustzijn is. Want gij spreekt en denkt en voelt in en 196

uit het verleden. Er is dus alléén het „nu“, dat is en dat blijft, er is geen verleden, „het leven“ is er en daarin zijt gij thans bewust. Maar alleen van dat, wat uw eigen leven uitmaakt.”

Al deze woorden waren stellig niet van mijzelf, ze werden mij gegeven. Doch ik vond het wonderlijk. Alles was duidelijk. Tot mij kwamen nu de gevoelens van slaap en die slaap behoorde bij Lécca. Haar ziel maakte zich van het stoffelijk organisme los en zij zou tot mij komen. Door hetgeen ik zooeven hoorde, was mijn verbinding veel eenvoudiger geworden. Reeds van verre zond zij mij haar gedachten. Lécca was onderweg. Nog een kort oogenblik en zij zou hier zijn. **Door een licht en dicht waas omhuld naderde mij een verschijning.**

„Lécca? Ben jij het Lécca? Dectar's tweelingziel?”

„Vader Taiti, hebt u mij geroepen?”

„Herken je mij, Lécca?”

„In mijn dromen zie ik u steeds voor mij. O, Vader Taiti, mijn meester, waarom hebt u mij geroepen? Weet u, waar ik leef en waar ik nu ben?”

„Het verheugt mij, Lécca, dat je mij herkent, dat het verleden bewust in je is en dat je de liefde voelt, die je ook hier bezat.”

„O, Vader Taiti, hebt u mij daarvoor geroepen. Kunt u mij gelukkig maken? Ik heb hem zoo lief, in mij is alles bewust en ik leef daarin. Ik heb gebeden, heel veel offers gebracht en nu zal ik ontvangen? Weet u waar mijn ziel leeft? Waar is hij, die mij door de Goden is gegeven? Is mij toegestaan hem te mogen zien? O, ik weet het, Vader, ik zal zijn naam niet uitspreken, ook de mijne is dood. Als ik aan hem denk, dan komt de stilte in mij terug. Maar ook het verdriet en al zijn leed, dat ook in mij is. O, zeg mij zijn naam, mag ik het weten?”

„Dectar is zijn naam, en de uwe?”

„Mijn Moeder noemde mij Myra. Als kind was mijn vorige naam in mij aanwezig en ik vroeg mijn Moeder mij dien naam te geven. Doch later kwam er steeds verdriet in mij en noemde zij mij

Myra. Noem mij Myra, Vader Taiti, en waar is Dectar? Waar is mijn ziel en weet hij, dat ik naar hem verlang? Dat ik mijn liefde tot hem zend? Is het bewustzijn in hem? In mij is de liefde en
197

daarin zal ik blijven voortleven.”

„Hij zal tot je komen, Myra. Dectar komt, hij leeft en is bewust, maar alleen in de liefde, al dat andere moet blijven slapen. Ik zie, dat je Moeder bent, Myra, maar je bent niet gelukkig. Je bent de zuster van den Pharao. Is mijn zien duidelijk, Myra? Heeft men je moederschap bezoedeld? De Goden willen, dat je Dectar ziet en ook Dectar's voelen en zien is duidelijk. Hij zegt, dat je rijk bent en van hooge geboorte en hij is een nederig en arm man, Myra.”

„Heeft dat beteekenis, Vader?”

„Waarnaar je verlangt, Myra, zal je gegeven worden.”

„Hoe zal ik u danken, Vader. Kunnen wij weer opnieuw één zijn, Vader?”

„Ja, zeker, mijn kind. Je liefde verteert Dectar. Je leeft in hem, Myra, en in de omgeving, waar hij nu is. Ik zie ook, hoe je leven is en dat er geen geluk tot je kan komen, omdat Dectar je ziel is. Je zal hem zien, Myra, maar je moet nog wachten. Waar wij zijn, mag je nu nog niet weten, of je verlangens worden je te machtig. Toch zal je mij en Dectar herkennen. Luister, lieve Myra, naar hetgeen ik thans mag zien, ik zal het je mededeelen.

Wij beiden komen tot je. Ik pluk dan een witte bloem voor je uit de ruimte, Myra, en dan eerst zal je mij herkennen als die andere persoon. Ik leef in een ander gewaad, doch dan weet je, dat Vader Taiti aanwezig is en in dat lichaam leeft. De bloem is van Dectar, van je tweelingziel en dan zal je je ziel herkennen aan den persoon, dien ik tot je breng. Is hetgeen ik zag en je zei duidelijk, Myra?”

„Ja, Vader.”

„Tusschen dit leven en dat waarin je nu bent, liggen eeuwen. En toch is er geen verleden, Myra, ook mij werd het duidelijk. Je bent nu wakker en bewust, doch de liefde stoort zich niet aan eeuwen. Is de liefde niet in je aanwezig? Deze droom zal de werkelijkheid tot je brengen, Myra.

Wacht af, ik zal je aan het hof herkennen als de zuster van den Pharao. Hoe vreemd dit ook schijnt, wij zullen de werkelijkheid ontvangen.

198

Straks zal je wakker worden, Myra, en je zal weten, waar je bent geweest en dan toch denken, dat het slechts een droom was. Doch ik vraag je, Myra, alles te vergeten en af te wachten. Ons leven, dat van Dectar en mij, loopt gevaar. Daarna zal je de „weide” zien. Dectar verlangt naar de weide en je zal de weide herkennen. Dan weet je, mijn kind, dat een kroon geen geluk beteekent. Goud en macht hebben geen beteekenis. Dat is in geen vergelijking met deze liefde, dit geluk, dat eeuwigdurend is. De Goden willen echter, dat wij dienen, doch te dienen is alleen

mogelijk, wanneer wij de ziel, die bij ons behoort, kunnen liefhebben. Dectar gaf zichzelf. Hier leefde hij om te ontwaken en jij bent hem trouw geweest en volgde hem. De wormen vraten je hart stuk, de ontwikkeling als gevoel is je bezit, nu kan je alleen liefhebben. En daarin te mogen leven, te zien en te mogen voelen en één-zijn, lieve Myra, is het allerhoogste geluk, dat wij als menschen op aarde kunnen ontvangen. In Dectar's zieleleven leef je, in zijn hart groeit en bloeit je éénzijn. Als dat in je bewust is, Myra, hoever ben je dan anderen niet vooruit? Heeft goud dan beteekenis?

occult

Als bewust in ons is het verlangen en de kennis van deze eeuwige ruimte, wanneer het verleden het dagbewustzijn vult en het kloppen van je hart opvoert, als de uitstraling van hem je geluk brengt en de „Lotus” haar reine kracht tot je zendt, kan alléén het volmaakte worden gevoeld, Myra, dat het „ingaan” in de liefde beteekent.

Ja, mijn lieve Myra, je vraagt je af, waarom moet ik in die leegte mijn leven volbrengen? Wat heeft het voor zin, als ik mijn volle weten en voelen niet in het één-zijn mag beleven? Het doet je pijn, Myra, maar ook in mij leven deze gevoelens, doch wij moeten goedmaken. Iedere seconde is verloren tijd, iedere dag lijkt je een eeuw en zoo gaat dit leven voorbij.

En thans, lieve Myra, nu je weet dat je ziel op aarde is? Hoe zullen nu je verlangens zijn? Hoe zal je zijn, als Dectar voor je staat? Zal er dan beheersching in je zijn? Hoe zal je zijn, lieve Myra, als zijn oogen je aankijken en je voelt, dat hij voor je zal

199
o

neerknielen? Er kan niets anders dan dankbaarheid in je zijn, hem te mogen zien.

Zal je niet onder dit geluk bezwijken? Als je hem ziet, zal je dan je eigen taak op aarde niet vergeten? Zal je, lieve Myra, wanneer je Dectar ziet en zijn hevig kloppend hart voelt, toch zooveel zelfbeheersching bezitten, dat je broeder niets voelt? Vergeet niet, hij is de Pharao en wij zijn dienaren. En het moet in je zijn, Myra, of je vernietigt jezelf en het geluk van je kinderen. Zal mijn kind gereed zijn?”

„Ja, Vader, ik zal gereed zijn en aanvaarden. Mag ik nu reeds uw nieuwen naam weten?”

„Nee, Myra, nu nog niet, doch ook dat komt. Heeft Myra de wetten vergeten? Niets mag je van ons weten, Myra, want de wonderen, die zullen geschieden, vragen je beheersching. Ik zal heel jong zijn, heel jong en toch oud. Ik bezit de groote vleugelen, Myra, en de Pharao zal mij ontvangen en je zal een strijd zien op leven en dood, doch wij zullen zegevieren, want er is

machtige hulp. Meer mag ik je niet zeggen. Maar wij moeten nu heengaan, Myra, voor de zon opkomt moet ik gereed zijn."

„Moet ik alles vergeten, Vader?"

„Denk aan een droom, Myra, doch zoek mij niet en wacht af- Ga nu, mijn kind, keer terug naar je stofkleed."

„Weet u, waar mijn zuster Lyra is?"

„Neen, Myra, ik heb haar echter reeds ontmoet. Waar zij leeft, zal ik ontvangen en dan is ook mijn geluk volkomen. Dag, Myra, Dectar komt."

Als een nevel loste zij voor mij op en ook ik voelde, dat ik moest heengaan. Hier had ik niets meer te beleven.

Toen ik mij weer op mijn tegenwoordig leven instelde, ging ik waarnemen. Ik zag, dat slechts de fundamenten van den Tempel, waren overgebleven. Ik stond op een ruïne, in de eeuwen die voorbij waren gegaan, was dit gebouw ingestort. Hoe en waardoor kon ik duidelijk zien, de Goden wilden, dat het gebouw van den aardbodem verdween.

Een andere kracht wilde nu, dat ik heenging. Hetgeen ik thans had gezien, behoorde tot mijn taak. En wanneer ik alles had 200

beleefd, kon ik eerst aan mijn werken en gereedmaken beginnen.

Het gereedkomen en al die gebeurtenissen beteekende kracht en het bewustzijn van Vader Taiti.

Nu ik dit alles overdacht, kreeg ik weer nieuwe gedachten, die mij zeiden, hoe ik mijn weg moest vervolgen. Van verre werden mij die gevoelens toegezonden.

Het wonderlijke daarvan was, dat mijn wegen werden geleid. Men wist van al deze gebeurtenissen af, een onfeilbare werking dreef mij daarheen. Ik was op weg naar Isis, daar zou ik nieuwe waarheden en geheimen leren kennen. En daarvan had mijn Moeder gesproken. Als de Goden met mij waren en het licht in mij was, zou ik alles mogen weten. En het licht had ik reeds ontvangen. Daarom versnelde ik mijn vaart door de ruimte en vloog Isis tegemoet. De kracht van mijn vleugelen en het snelle voortgaan kwam door de concentratie van mijzelf.

Human Intuition, when clairvoyant, knows no space. The sensibilities of the soul may merge into one river, unseen to physical eyes, roll between the rugged mountains of human life, and gather upon its wide margins "impressions" of individual trials on both sides of the Atlantic. These are not idle words, dear reader; I transcribe from the pages of my own life-book.

hus, dear reader, have I been compelled to climb, beginning first with the Mountain of " Use." But every fresh discipline, every new effort, has added more physical strength and spiritual ivisdom; and I have not been "depressed" while in the valley nor "elated" when on the highest summit.

On Wed, Jan 21, 2026 at 12:47 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

cating his truths and precepts whether men will hear or forbear. Don't you remember that once in your vision you found yourself lying upon an altar between two mountains ? Oh, get upon that altar, my beloved brother, without one moment's de- lay ! and then, after witnessing the thunders and lightnings, and receiving the Tains of heaven (a new class of spiritual influences), you will be refreshed arid invigorated, and the spiritual sun — the Lord himself — will shine upon you ; and then you wiU be really prepared to assist the great and only true shepherd, Jesus Cheist, to collect his scattered and disunited sheep together— which, permit me to say, in all kindness, you never can do, until you first recognise him as the only true shepherd. Brother Davis, cultivate the religious element of your nature, and then your in- tellect will perceive these things more clearly. Please let me hear from you as soon as possible, and believe me, with many prayers for your spiritual welfare, Affectionately, your brot

On Wed, Jan 21, 2026 at 12:46 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

I heard music from the Mountain in the distance.

On Wed, Jan 21, 2026 at 12:45 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

he sacred depth of that Mountain music, dear reader, imparted a cheerful solemnity to spirit. It sighed like the Hermean dream-sound of the ocean shell;

On Wed, Jan 21, 2026 at 12:45 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

My course led up the Mountain of Power — not power over men's minds or cir- cumstances, but power over whatsoever was selfish and imperfect in myself — a pilgrimag³ of psychical benefits eternal.

In accordance with my agreement, I recommenced writing and publishing for the world. In consenting to this fraternal reconcili- ation— which I did with my whole heart — I did not assume any responsibility of leadership, but maintained my chosen post as only one among many. My path still led up the steep, dark Mountain, and my painful experiences were naturally incidental to my pilgrimage.

Amusement, and nothing more. In the blue sky I had friends stable as the everlasting mountains !

Though the shades of the deep valley enveloped me, and though a mist of tears shrouded my lone heart, yet, at times, did I hear the mystic murmurings of many voices from the unseen Mountain of Beauty.

On Wed, Jan 21, 2026 at 12:40 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

als je dit volgt kom je allemaal bij alle schrijvers

passed directly into the superior state. Thus I crossed the river. In the mountain-retirement, in that sacred re- treat, I met and saluted a noble personage. It was the gifted Swede — the author of "Arcana Celestia" — the Prophet-Seer of the intellectual North. In this place I will republish the follow- ing letter which, by Swedenbokg's particul

witnessed — the mountain,

The road before thee guideth the traveller, through mid- night mists, all the way up the Mountain of Power into plains and valleys beyond. Hold thy Staff firmly, then, for the enemies of progress are many and mighty.

I beheld with material eyes a perfect copy of the pleasantly-furnished room that was pictured in my vision of the mountain-structure.

Unerringly did I perceive that she was just the character to accompany me up the Mountain of Power.

On Wed, Jan 21, 2026 at 12:35 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

^Thy^-'-memfftf — is — yei — weak ! Seek — the — mountain. Do — not — delay."

On Wed, Jan 21, 2026 at 12:35 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

A I few weeks afler this, while in the midst of one of my lectures, heard the well-known gentle voice, like my mother's, saying: " Seek — the — mountain. A — -person — wiU — meet — thee — there"

On Wed, Jan 21, 2026 at 12:30 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

I listened to these musically spoken works : " Seek — the — mountain ! ji—four — o'clock. Delay — not. A— vision — wiU — he — shown — thee."

On Wed, Jan 21, 2026 at 12:27 AM Jeff post <j.f.post1986@gmail.com> wrote:

About meeting on a mountain

Bloem voor de stilte te horen en met stilte praten

5000 bloemen
Vergeet me nietjes
lelies van dalen
Ruikertjes

„Ga in, leerling.”

Ik legde mij in mijn doodkist neer. Op iederen hoek brandde een klein licht, mijn doodsbed was prachtig. Ik sloot mijn oogen. Op mijn lendedoek na was ik naakt. Mijn armen legde ik naast mij en ik voelde Dectar's hevige inwerking. Toen voelde ik een nieuwe wereld in mij komen, die mij één maakte met Zijne Majesteit den Dood. **Inslapen was mij niet mogelijk en ik begon te denken. Allereerst bracht ik een nieuwen muur om mij heen, die van ons beiden was vernietigd.** Ik moest nu aan mijzelf denken en de ernst van mijn hier-zijn voelen en begrijpen. Nog voelde ik Dectar, doch tevens, dat hij heenging. Toen dit geschiedde, dacht ik dat mijn hart brak.

Nu was ik alleen met den dood. Ik barstte in tranen uit. Den geheelen avond en tot diep in den nacht schreide ik en kon maar niet ophouden. Eindelijk kreeg ik mijn zelfbeheersching terug. Toch voelde ik mij wat ontspannen. **Ik bouwde mijn eigen persoonlijkheid weer op en begon opnieuw te denken. Maar thans anders dan voorheen. Van mijn meester voelde ik mij geheel los en dit was, wat ik had trachten te bereiken.**

Nu stelde ik mij op mijn nieuwen toestand in. Toch keerde ik weer tot hem terug en ik begon opnieuw vragen te stellen. Dectar was een demon of niet meer normaal. Als ik mij had vergeten, waarom had men mij dan niet vernietigd? Of moest ik nog grootere domheden begaan? Hoe meer ik dacht, des te onduidelijker werd alles wat met hem had te maken. Hoe mooi was onze band en ons één-zijn, maar daarvan was niets meer over. Voor mij was hij als een Vader en Moeder geweest en nu dit einde? Niets was er meer van over. **Ik zou nu een eigen muur en bescherming opbouwen en daarin zou ik blijven. Van mijn leider voelde ik niets, wellicht was ook hij kwaad.** Als dat zoo was, geloofde ik niets meer en wilde ik zijn stem niet meer hooren en behoorde ook hij tot de demonen. Hoe gevaarlijk was dit leven. Toch nam ik mij voor, mij geheel aan mijn taak te wijden en mij gereed te maken, zoodat ik het priesterschap zou behalen. In deze weinige uren was ik reeds een geheel ander mensch geworden. Nu moest ik alleen verder gaan, maar ik tartte hen

allen, hoe groot zij ook waren. Wanneer zij mij nog meer zouden straffen, zou ik hun toonen dat Dectar een krankzinnige was. En toch moest ik voorzichtig zijn. Doch wanneer hij het mij hier onmogelijk maakte, zou ik om een anderen leeraar vragen en dan van hem verlost zijn.

Tot zoover was ik gekomen en ik ging vanzelf in mijn nieuwen toestand over. De dood kwam tot mij. Ik lag in mijn doodkist. Rondom mij was de omgeving feestelijk versierd, op de vier hoeken brandde een licht ter eere van hem. Op aarde gingen de menschen dood en toch, het waarachtig sterven was niet eens mogelijk. Maar ik begreep den heiligen ernst van deze kastijding heel goed. Dit was om mijn jeugd te vernietigen. Speelde ik met de wonderen? Was het gevaar nog grooter dan ik dacht en voelde? Van mijn leider hoorde ik nog steeds niets, maar bij zou er wel van weten, hij wist alles van mij en Dectar.

Dit beteekende te sterven. Maar hier achter lag een machtige ruimte. Ik leerde dezen majesteit kennen en bleef denken, den geheelen nacht door, want ik kon niet inslapen. Hield men mij wakker? Al dien tijd volgde ik verschillende sterfbedden, die menschen konden beleven, waarvan dit eigenlijk het mooiste was. In volkomen rust zou ik nu sterven en mij daarvoor gereed kunnen maken.

Andere menschen gingen weer op andere wijzen sterven en voor velen kwam dit machtige proces onverwachts. Zij waren dan natuurlijk niet gereed en niet voorbereid op deze groote gebeurtenis. Al die menschen waren voor duizenden niets zeggende dingen gereed en geheel voorbereid, maar voor hem, deze ontzaglijke grootheid, niet. Men dacht nauwelijks aan hem. Men gunde dezen grooten en toch zoo in menschelijke oogen afschuwelijken Koning, géén gedachte, niets.

Onverwachts klopte hij bij de menschen aan, en men moest dan aanvaarden dat het onvermijdelijke zou geschieden. Maar dan, ja, wat ging er dan eigenlijk gebeuren?

Ik volgde dezen Koning op zijn onmenschenlijke reis, want hij bracht leed en smart, niets dan ellende en toch was hij zoo zacht zoo ongelooflijk goed, maar dat begreep niemand; de menschen

..

Nieuwe zittingen.

Op Isis gingen wij rustig verder. Ons werk vroeg van ons allen volle overgave en heilige aandacht. Nu eerst konden wij beginnen. Ik verzocht hun allen aanwezig te zijn. Op het vastgestelde uur traden zij binnen en ik trad uit mijn lichaam. De opperpriester stelde zijn vraag en de eerste luidde: "Waar bent u, priester van Isis?"

Dit werd steeds weer gevraagd, om te controleeren of er bewustzijn was bij hen die waren uitgetreden. Dan gingen zij waarnemen, de gevleugelde verwijderde zich en men ging verder.

Ik antwoordde: "ik ben in de stoffelijke ruimte."

"Is er dan een onzichtbare ruimte?" Ook deze vraag was weer een strikvraag om den gevleugelde op de proef te stellen.

Ik zei hem: "Er is een zichtbare en een onzichtbare ruimte. Uw innerlijk leven is voelend en denkend en dat is de ziel en is onzichtbaar en behoort tot de onzichtbare wereld."

Hij vroeg: "Als ik hier sterf, gaat dan mijn ziel daar binnen?"

Een merkwaardige vraag vond ik dit voor hem en Dectar liet mij voelen dat dergelijke vragen nog niet waren gesteld. Ook hij vond het vreemd, doch ik antwoordde: "Als er groote liefde in u is, Vader van Isis, dan kunt gij "ingaan" waar licht is en het licht u wacht. Mochten er andere krachten in u zijn, dan wacht de duisternis u op."

Waarom liefde."

"Omdat "Hij", die ons allen schiep, alléén "Liefde" is."

"" Wie is die "Hij", waarover gij spreekt? "

De Goden van Isis zeggen, dat wij allen kinderen van "Hem"

"zijn, wanneer wij "hem " willen volgen

"Kunt gij "Hem" zien?"

Als ik u allen zie, dan zie ik "Hem", zeggen de Goden tot mij.

" Gij kunt "Hem" zien in de dieren, het planten- en bloemenleven, en in alles wat tot het leven behoort. Dat alles is in wezen "Hij" of de God van al het leven. Al dat leven is als "Hij" is."

Men noemt hem daar als zoodanig?"

"Men noemt "Hem" hier den eenigen God van al het leven. Buiten

"Hem" zijn wij niets. Gij noemt mij een God en ik ben het, indien

"Het Leven" in mij is."

Opnieuw verviel hij in zijn haat voor mij terug en zei: "Als jij om kastijding vraagt, zoo moet jij nogmaals zeggen dat jij een God zijt, dan kan zulks geschieden."

Ik was gereed en antwoordde: "Als jij wist wie ik ben, en dat weet jij, dan liet jij thans uw masker vallen en zal uw oudheid in het "kind-zijn" overgaan en daarin terugkeeren en kunnen wij groote dingen beleven en jij volgt "Hem", die wil, dat wij zijn zooals "Hij" is. Doch blijft jij haten, dan staat de duisternis voor u open."

"Weet jij, priester van Isis, tot wien jij spreekt?"

"Zijt jij vergeten, Vader van Isis, dat ik de lievelingsdieren van den Pharaon heb gekregen? Daarbij behoort macht en geeft aan mij het recht over leven en dood te beslissen. Gij wapent u thans verkeerd, opperpriester, want ik treed u tegemoet met al mijn liefde die in mij is, die ik ook hier voel en tot mij komt. Doch kunt jij niet vergeven, noch vergeten, ga dan heen en jij stoort niet meer ons één-zijn met de Goden. Wilt jij echter toch verder gaan, dan los ik daar voor uw oogen op en ik ga tot den Koning, het Hoofd van Egypte. Gij kunt thans volgen wat jij zelf wilt."

Als een gebroken mensch zag ik hem en hij gaf aan meester Sma het bevel voor hem vragen te stellen. Deze meester, de eenige die nog gevoel bezat, stelde zijn eerste vraag:

"Vertel ons, gevleugelde, wie is die God waarvan jij spreekt, want er zijn vele Goden die wij hebben leeren kennen en die ook u leerden."

"Priesters van Isis, luistert. De wonderen die u heeft kunnen volgen waren machtig en zijn ons door de Goden geschonken. Andere priesters leefden in de ruimte waarin ik nu ben, doch allen droegen die gaven niet welke ik van de Goden heb ontvangen. Maar er is maar één God."

"Uw antwoorden hebben wij gehoord en wij danken u. Is daar rijk en arm?"

"Is voor God een arme zijn kind niet? Kan een God van "Liefde" onderscheid maken? "Hij", die de eenige God van al het leven is, die ons menschen heeft geschapen en al het andere leven, "Hij" is, zooals men "Hem" hier kent, de eenige God, die over leven en dood beslist. "Hij" is de God van sterren, planeten en zonnen en zal dat eeuwigdurend blijven. Als jij allen op de "weide" bent, ziet jij dan niet in vorige levens? Dan is er bewustzijn in u en kent jij "Hem", den God van ons allen. Ook zij, die hier leven, kennen en aanvaarden "Hem", alléén God, den "God" van liefde. Deze wijsheid, priesters van Isis, is alle menschen duizenden manen vooruit."

"Gij zegt, dat wij zijn zooals "Hij" is en dat zij "Hem" in de dieren en al het andere leven kunnen volgen?"

"Zijn de schrijvers gereed, zoo ga ik verder. Al dat leven, meesters

van Isis, heeft "Hij" doen geboren worden. Wij allen keerden tot "Hem" terug. Is dit duidelijk. Kunt u aanvaarden, dat wij allen bezig zijn te worden zooals "Hij" is?"

"En u kunt daarin zien, priester van Isis?"

"Al dat leven kan ik volgen, meester Sma. Ik zie het hier voor mij, doch ook op aarde is het te zien. Wij allen gaan hooger, om de allerhoogste hemelen te bereiken. Hier is het steeds dag, maar ook de menschen worden steeds mooier. Allen worden hier ontvangen, die thans nog op aarde leven, maar zij moeten "Hem" volgen. Eerst dan zullen zij de wonderen in hun eigen leven aanschouwen en ze zich eigen maken. Zij, die "Hem" volgen, kunnen niet meer haten en zijn vergevingsgezind, hebben lief alles wat leeft, omdat het tot "Zijn Leven" behoort en kunnen aanvaarden de wonderen, die zij niet begrijpen, maar die voor hen toch wijsheid zullen zijn. In het leven maakt hij plaats voor hem, die liefde bezit en "Hem" volgt, omdat "Hij" licht is. De duisternis moet overwonnen worden. Waarin ik nu zie is voor u nog niet bekend, deze wonderen zijn nieuw voor Isis, alléén hier weet men er van. Indien de Vader van Isis dit voelt, komen de Goden tot hem en volgen hem de meesters van Isis."

Nog wilde mijn leider hem helpen, maar hij stond op en ging heen. Wij gingen verder en meester Sma vroeg: "Priester van Isis, de wonderen zijn machtig, maar wij willen u gaarne helpen en in alles bijstaan, nu de opperpriester is heengegaan. Wij allen zijn gereed en zullen zorg dragen dat er geen stoornissen meer tot ons komen en voelen ons vereerd door de Goden en den God van ons allen te worden onderwezen. Zoo wachten wij af, dat wij vragen mogen stellen."

"De Goden willen, dat gij vragen stelt, meester Sma, ook ik ben gereed."

"De dood is dus eeuwigdurend leven?"

"Een zeer mooie en bewuste vraag, meester Sma, ga zoo verder."

Waarachtig de dood is het eeuwigdurende leven, want er is geen dood, in niets, in welken vorm gij het leven ook ziet, niets kan sterven, er is alléén leven."

"Hebben de dingen, die gij daar voor u ziet, namen?"

"Als ik tot de duisternis ga, dan is dat een sfeer, maar een duistere sfeer en daarin, zooals gij allen reeds weet, leven menschen die het duistere leven zoeken. De lichtende hemelen noemt men hier tevens sferen en de menschen hebben hun eigen naam mogen behouden en de boomen en bloemen, de vogelen en al het andere leven herkent men daaraan. Maar waar ik ook zie, daar is leven en al dat leven volgt "Hem", alléén "Hem"."

"En zijn er veel van die sferen?"

"Ik zie er heel veel, maar men zegt dat ik ze allen niet kan waarnemen, omdat ik zoover nog niet ben. De Goden zeggen, dat iedere sfeer weer anders is en naar licht haar schoonheid bezit. Al de menschen die hier leven, moeten zich de wetten eigen maken en aan dat hoogere leven beginnen, willen zij die hoogere sferen

kunnen bereiken."

"Dat is nieuw voor Isis en wij zijn u zeer dankbaar. Wij vragen: Staat het vast, dat een ieder die daar naar verlangt, die hogere werelden als eigen bezit en vleugelen ontvangt?"

"Niet één ziel wordt buiten dit wonderbaarlijke gesloten, allen gaan verder en zullen eens die hemelen bereiken."

"U zegt, dat allen de groote vleugelen bezitten, maar voelt u waardoor?"

"Zij allen leefden eens op aarde. Hoe hun leven . daar ook geweest is, zij leven nu in het volle en waarachtige licht en gaan

verder. Door aan hen liefde -te geven zijn zij zoover gekomen, het is dus alléén door de "liefde" mogelijk"

"Dat is machtig, priester van Isis. Zijn zij zich daarvan bewust?"

"Zij, die hier leven, volgen in prachtige Tempels een leer, doch daarna gaan allen op weg en zullen de vreemdelingen die zij ontmoeten helpen. Daardoor gaan zij ontwaken en volgen zij

"Hem", die wil dat allen worden geholpen. Zij volgen de wetten op en leeren ze kennen en begrijpen. Op de plaats waar de wonderen beleefd worden gaan zij "in" en hun meesters verklaren

aan hen de wonderen, die hen allen heel groot en bewust maken.

Al deze menschen bezitten de groote vleugelen, zij zweven door deze ruimte en vele andere werelden en worden de leeraars weer

van anderen. Deze wonderen, die wij thans hebben ontvangen, zijn aan hen reeds eeuwen lang bekend, want zij zijn daarin ontwaakt en al deze wonderen behooren hun dus toe. Allen begrijpen de wonderen en men aanvaardt, omdat zij "Hem" hebben leeren kennen."

"Het is prachtig. Wij zijn gereed en vragen: U zegt, dat al die menschen eens op aarde leefden, was dat steeds in één land?"

"Gij kunt aanvaarden, meester Sma, dat alle zielen in alle landen onder alle volkeren hebben geleefd en daarvan deel uitmaakten. Er is niet één ziel op aarde, of deze is geweest waar menschen leven en alle volkeren toebehooren."

"Zij zijn daardoor ontwaakt?"

"Allen bezitten dat, wat meester Dectar thans voelt en ontvangen heeft. Zij leven in zaligheid en geluk en zijn in al die levens bewust.

Zij waren "man" en "vrouw", kind, broeder en zuster,

al die toestanden op aarde moet de ziel volgen en beleven, wil haar innerlijk tot vol bewustzijn komen."

"Het is prachtig, meester van Isis, en wij zijn u zeer dankbaar.

De schrijvers zijn gereed en wij vragen: Zijn er daar ook dieren, ik bedoel het wilde soort, kunt u ons daarop antwoorden?"

"De Goden zeggen, dat uw vragen zeer duidelijk zijn. Het antwoord is: Het wilde diersoort gaat hoger en ontvangt andere stoffelijke lichamen, waarin het innerlijke dier bewust wordt, om dan in deze wereld als het volmaakte en hoogste soort verder en hoog er te gaan."

"Uw antwoord is volmaakt, priester van Isis. Hoe is het bloemenen vruchtenleven daar?"

"De bloemen hebt u gezien en de vruchten zult gij thans ontvangen. De Goden van Isis zijn zeer tevreden."

Ik zag van mijn wereld uit, dat mijn leider hen allen gelukkig maakte. Hij liet mij antwoorden: "Priesters van Isis, gij eet thans geestelijke vruchten, ze zijn u door de Goden geschonken. Eet ze op, mijn vrienden, ze zullen u krachtig maken. Maar ik ga verder. De dieren in deze wereld behoren allen tot de allerhoogste soorten. Hoe hoger zij gaan, des te schooner zij worden en zij zullen opnieuw, zooals wij zielen het moeten beleven, op andere lichamen geboren worden. Al dit leven, priesters van Isis, keert tot "Hem" terug en zijn kinderen van God, in welken vorm het innerlijke dier ook leeft. **Het wilde soort blijft op aarde en sterft, zooals ook in ons alle haat moet oplossen, willen wij hoger kunnen gaan. Kunt gij allen dus uzelf overwinnen, zoo staan al deze hemelen voor u open, of de poorten blijven gesloten totdat gij uw hoofd buigt en de wetten aanvaardt.**"

"De Goden kunnen u al deze wonderen verklaren?"

"Gij kunt nu vele wonderen verklaren, meesters van Isis en hetgeen bekend is volgen, want gij zelf behoort tot het allergrootste wonder dat God geschapen heeft. Wij allen zijn de menschen ver vooruit, doch gij zijt priesters van Isis en bewust, zoodat gij mij volgen kunt. Volgt daarom uw eigen leven, in u is alles aanwezig, want gij maakt deel uit van al die macht en kracht en de wetten behoren u toe. De Goden vragen thans aan u allen: Gij hebt wonderen mogen beleven. Kunt gij al deze wonderen aanvaarden?"

"Ja, meester van Isis. Wij zijn gereed."

"De Goden dragen aan mij op al deze wonderen te beschrijven, gij kunt mij daarbij helpen. Indien er één onder u is die toch aan alles meent te moeten twijfelen, zoo spreek en gij zult het antwoord ontvangen."

"Wij zijn gereed u te helpen en wij aanvaarden alles."

"Als de hoogepriester onze hulp wil aanvaarden, wij allen zijn heel dankbaar."

Ik dank u, meesters van Isis, ons werk kan beginnen en wij zullen gereed komen. Maakt goed, wat gij allen eens hebt misdaan en het licht van deze wereld kome allen. Ik keer tot u terug, want de krachten zijn verbruikt."

Weldra was ik weer bewust in mijn stoffelijk leven. **Wij controleerden alles en gingen uiteen.**

Van mijn leider kreeg ik het bericht, dat wij op andere wijze de zittingen mochten houden en dat hij zelf dan tot hen zou spreken. Op deze zittingen zouden wij direct vanuit die wereld worden toegesproken, waardoor alle meesters zouden aanvaarden. **Ook op deze zittingen was een hoogwaardigheidsbekleeder aanwezig en gaf ons het zegel van den Koning. Aan de werkelijkheid zou niet worden getwijfeld. Ik nam in hun midden plaats, bij een zwak rood licht en onder de geur van kruiden ging ik in trance. Nu echter bleef ik in mijn organisme. Mijn leider sprak tot hen**

allen vanuit zijn wereld. Zijn stem was verstoffelijkt en duidelijk te hooren. Hetgeen hij zei, luidde:
"Priesters van Isis, ook nu beleeft u een groot wonder, want de Goden willen, dat gij mij hoort spreken. Gij ontvangt nieuwe wetten voor den Tempel van Isis. U leest mij de bestaande wetten voor, waarvan er vele zullen vervallen; andere en betere komen daarvoor in de plaats."

Toen de wetten vernieuwd waren opgesteld gingen wij verder en leefde ik weer in de ruimte. Iederen dag waren wij bijeen. Mijn leider bracht mij naar andere planeten, daalde met mij in de wateren af en wij ontvingen de diepte van al die wetten en wonderen. Eenige maanden waren wij één. en verbonden en kregen wij geestelijke wijsheid. Daarbij beschreven wij mijn eigen belevenissen, waarmede ik door hen allen werd geholpen. Onderwijl trad ik buiten mijn organisme en ontving ik buiten mijn lichaam wat Isis groot maakte

Onder mij lag een prachtig landschap. ik zag boomen en bloemen en kleine wateren, het was hier als een paradijs. Hier zou ik willen blijven en daalde af. Een eind verder waren heel veel menschen bijeen en tot hen wilde ik gaan.

Gij ziet één druppel water, toch bent u daarvoor reeds duizenden keeren gestorven en opnieuw geboren.

De astrale muren van Isis en alle woningen, waardoor de ziel als een gevangene leeft, verdwijnen. Allen zijn één en door de Liefde verbonden."
"De duisternis blijft, doch uit vrijen wil kan men "ingaan". Deze afzondering is om te komen tot "Hem", den God van alle Goden."

"De wetten van opleiding blijven van kracht, doch de "Liefde"
overheerscht alle bestaande wetten. Wie groot is in de "Liefde"

=====old info

Het paleis van den Opper-God is van ijle stof opgetrokken.

. Dit bewustzijn moet u bezitten; het is het bewustzijn van al deze werelden en de geheime en astrale muren van Isis hebben geen beteekenis meer voor u." Opnieuw ging ik verder en beleefde een groot wonder. Achter het waas en al die werelden zag ik nu diepe duisternis. Een overgelukkig gevoel in mij gaf mij de zekerheid, dat ik het einde had bereikt. Mijn eigen astraallichaam was nu zoo ijl, dat ik mijzelf bijna niet meer kon zien. Doch stelde ik mijn concentratie op mijzelf in, dan was ik mij van alles volkomen bewust, maar die ijlheid bleef. Mijn geesteslichaam was nu veel ijler dan de astrale muren van Isis. Deze vergiftige muren had ik nu reeds overwonnen.

Als ik dus uit mijn lichaam ging, dan maakte de ziel zich van het lichaam los en dan geschiedde er, wat ik nu bewust beleefde en had leeren kennen. Dan trad ik in die andere wereld binnen, waartoe mijn ziel als astrale leven behoorde. Want ik zelf was nu ijl, onzichtbaar voor de stoffelijke mensen en toch leefde dit ijle lichaam in den stoffelijken mensch. Hoe natuurlijk en geweldig is het geen ik nu leer, zoo dacht ik.

n die eenheid groeide tezamen op en werd mensch. Ziel en stof zijn nu als de oogen in uw hoofd, uw mond, waardoor ge spreken kunt, of uw beenen waardoor ge voortgaat. Wat is de mensch zonder al deze organen? En toch de psychische trance eischt van u al die organen los te laten, te zien en te voelen buiten het bestaande, eerst dan kunt ge u overgeven en is uw gevoelsleven in staat een dergelijke ontwikkeling in zich op te nemen.

"Als wij onzen muur niet hadden, Venry."
"Is daar beneden mijn geheim, Dectar?"

Het paleis van den Opper-God is van ijle stof opgetrokken.

. Dit bewustzijn moet u bezitten; het is het bewustzijn van al deze werelden en de geheime en astrale muren van Isis hebben geen beteekenis meer voor u." Opnieuw ging ik verder en beleefde een groot wonder. Achter het waas en al die werelden zag ik nu diepe duisternis. Een overgelukkig gevoel in mij gaf mij de zekerheid, dat ik het einde had bereikt. Mijn eigen astraallichaam was nu zoo ijl, dat ik mijzelf bijna niet meer kon zien. Doch stelde ik mijn concentratie op mijzelf in, dan was ik mij van alles volkomen bewust, maar die ijlheid bleef. Mijn geesteslichaam was nu veel ijler dan de astrale muren van Isis. Deze vergiftige muren had ik nu reeds overwonnen.

Virusvrij. www.avast.com

Jeff

7:45 PM (17 minutes

post <[j.f.post1986@gmail.c
om](mailto:j.f.post1986@gmail.com)>

ago)

to whistleblowers, Alex, Denise, kick, redactie

ik dankte dan ook mijn onzichtbare hulp voor deze merkwaardige belevissen. Veel lag er nu in mijn macht en bereik. Ik begreep, dat de ziel, als mensch, als het innerlijke leven, door die ijle stof kon heengaan, omdat het innerlijke leven tot die wereld behoorde. In deze wereld leefde mijn Moeder. Als ik dus uit mijn lichaam ging, dan maakte de ziel zich van het lichaam los en dan geschiedde er, wat ik nu bewust beleefde en had leeren kennen. Dan trad ik in die andere wereld binnen, waartoe mijn ziel als astrale leven behoorde. Want ik zelf was nu ijl, onzichtbaar voor de stoffelijke mensen en toch leefde dit ijle lichaam in den stoffelijken mensch. Hoe natuurlijk en geweldig is het geen ik nu leer, zoo dacht ik. Nu wilde men, dat ik eenige proeven zou nemen. Ik stelde mij op het oogenblik in, waarop Dectar mij riep en mij, voordat ik mijn sprong over den afgrond maakte, die angst overviel. En zie, wat geschiedde er nu?

.....Want ik zelf was
nu ijl, onzichtbaar voor de stoffelijke mensen en toch leefde
dit ijle lichaam in den stoffelijken mensch,,

Onder een zwak licht en de geuren van krachtige kruiden, de genezers in mijn bereik, legde ik mij neer en viel weldra in diepe trance. Rondom mij werd een magische cirkel getrokken. Toen de meesters zagen dat ik in diepen slaap was en daar als een schijndoode neerlag, volgden zij mij in die andere wereld. Toen

Aan de werkelijkheid zou
niet worden getwijfeld. Ik nam in hun midden plaats, bij een
zwak rood licht en onder de geur van kruiden ging ik in trance

„„„„ On Earth you have to learn and to obey the laws
of God and those of “life after death.” „„„„

But this brings him
now into a position where he can transgress all the laws of
God and bring spiritual destruction over all the people.
Then he has to see that the Age of Christ has begun and that
such practices are now out of place. Fate is going to show
him this and he shall perish physically and spiritually. For
our world Mussolini has no meaning although he is of importance
for his people because through him they learn to
accept the conscious, spiritual life.